

Hồi 34**Võ Liên Minh Tái Lập Liên Minh
Người Thủ Đoạn Gặp Kẻ Thủ Đoạn**

Trong một động thất tối âm u trên triền núi, qua một lớp dây leo chằng chịt hướng về phía đã từng là Bích Huyết Bảo, ba đôi mắt thất thần đang lo lắng nhìn nhau.

Họ ào ào:

- Bọn người nhìn kỹ chưa ? Có phải tiểu tử họ Thạch không ?

Đúng là Thạch tiểu tử, phụ thân ! Không ngờ... không ngờ tiểu tử lại có bản lĩnh siêu phàm vào bậc này ?

- Hừ ! Bích Huyết Bảo chính là tâm huyết bao đời nay của Đồng gia ! Mối thù này không trả không được !

- Đồng bá bá làm cách nào báo được thù một khi công lực của hãn kễ như là thiên hạ cái thế ?

- Kìa, Tiểu Mai ? Sao nàng lại gọi phụ thân ta là bá bá ? Không phải giữa nàng và ta...

- Đại Lâm ! Lúc này là lúc nào người lại tư tưởng đến chuyện trăng hoa ? Chỉ vì người không chuyên tâm khổ luyện, Đồng gia chắc chắn sẽ do người hủy hoại.

- Kìa, phụ thân ! Sao phụ thân lại trách hài nhi ? Đáng lý ra phụ thân phải cảm kích hài nhi mới đúng!

- Súc sinh ! Ta làm gì phải cảm kích người ?

- Hì... hì... ! Vậy ước nguyện của phụ thân là gì kể từ lúc phụ thân cố tình không để lộ Bích Huyết Kiếm Quyết ?

- Ta...

- Phụ thân không tiện nói vì có mặt Tiểu Mai chứ gì ? Không sao, để hài nhi nói vậy !

- Người... ! Te cấm người không được nói nhảm nói cuội !

- Bá bá không nói, tự tiểu nữ cũng đoán được !

- Nha đầu ! Người biết gì mà nói ?

- Kìa, phụ thân ? Phụ thân cứ để nàng nói ! Biết đâu đây là cơ hội tốt cho phụ thân ?

- Cơ hội gì chứ ?

- Hủy diệt Dĩ An Viện tận gốc rễ, báo thù việc Thạch tiểu tử tàn phá Bích Huyết Bảo!

- Người nói cứ như người đã có kế sách kỳ mỹ vậy.

- Hà nhi không dám ! Nhưng, sao phụ thân không để Tiểu Mai có dịp giải bày ?

- Ta... ! Được rồi ! Muốn nói gì thì nói đi !

- Bá bá ! Có phải bá bá lo sợ nội tổ mẫu bội tín nên không thổ lộ kiếm quyết Bích Huyết ?

- Ta không chờ nha đầu người hỏi câu này.

- Được ! Tiểu nữ không hỏi nữa. Chỉ có điều nội tổ mẫu và gia phụ vẫn chưa tin chắc có thể dùng kiếm quyết của Bích Huyết thay cho đệ lục chiêu Cửu Môn U Minh Chưởng cho đến nay vẫn khiếm khuyết.

- Hừ ! Thay được hay không được, ta tự biết ! Nha đầu người đừng mong dò hỏi ở ta điều đó !

- Phụ thân ! Tiểu Mai nói là nói thật lòng, phụ thân chớ nghi kỵ ! Vả lại, từ khi biết phụ thân có thể lập thành trận Cửu Môn U Minh, nàng đã có ý thán phục và muốn thỉnh cầu thân phụ !

- Thỉnh cầu điều gì ?

- Muốn giữa phụ thân và Giáo chủ U Minh giáo thành tâm hiệp lực !

- Hừ ! Ta...

-Ồ ! Mọi người xem kìa ? Như bọn chúng đang dò tìm bí đạo ?

- Cứ cho chúng tìm ! bọn chúng sẽ biết thủ đoạn của ta !

- Hay lắm ! Thuật dụng nhân của phụ thân quả là hữu hiệu. Phen này chắc chắn tất cả bọn chúng sẽ phải tiêu hồn vì Tiêu Hồn Độc.

- Đồng ca chớ đắc ý ! Thạch tiểu tử như không ngại Tiêu Hồn Độc của Đồng ca kìa kìa.

- Hừ ! Hấn thật sự là đại kinh địch của tất cả chúng ta ! Đến độc mà hấn cũng không kiêng dè, đây quả là điều đáng sợ ! Phụ thân nghĩ sao ?

- Nếu ta nhìn không lầm, tên thủ hạ vừa bị Thạch tiểu tử hạ sát chính là Vu Nhị ! Đại Lâm ! Sau này người hãy tự thân đưa cho thê tử của Vu Nhị một ít ngân lượng ! Có như thế chúng thuộc hạ còn lại mới chịu liều mình vì bổn bảo.

- Hải nhi nhớ rồi ! Ô ! Phụ thân xem kìa ! Như Thạch tiểu tử vừa tìm được vật gì trong bí đạo thì phải ?

- Úy ! Là Y Kinh ? ! Chắc... chắc... vậy là bọn chúng môn nhân ngu muội kia phen này được giải cứu rồi !

- Phụ thân sao lại nói như vậy ?

Bọn họ hãy còn trúng phải Thất Hồn độc kia mà ?

- Hừ ! Người đâu am tường Y Kinh như ta ! Người nhìn đi ! Không phải tất cả đang lần lượt tỉnh lại đó sao ?

- Lại là do Thạch tiểu tử ! Phụ thân ! Nếu phụ thân không mau chóng quyết định, không hợp lực với U Minh Giáo, hải nhi e rằng...

- Hừ ! Hợp lực ? Liệu lão đạo Thanh Vân có thật tâm như nha đầu vừa nói không ?

- Bá bá yên tâm ! Chỉ cần kiếm quyết Bích Huyết thật sự có thể thay thế cho chiêu Cửu Môn U Minh thứ sáu, tiểu nữ tin chắc nội tổ mẫu và gia phụ nhất định thật tâm.

- Hà... Hà... Muốn biết rõ điều đó, trừ phi ta có đủ tám chiêu kia ! Khi đó, hừ, đừng nói là Thạch tiểu tử, võ lâm Trung Nguyên sẽ bị ta khuấy phục.

- Bá bá đã đồng ý việc hợp lực ?

- Ta...

- Phụ thân xem kìa ! Như Giác Viên, Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị đang bỏ đi thì phải?

- Hừ ! Chúng muốn chết nên mới tách ra như vậy ?

- Ý của phụ thân là...

- Rồi ta sẽ nói sau ! Theo ta !

Vút ! Vút ! Vút !

Buộc phải đi vòng vì sợ phe Thạch Hiểu Đông phát hiện, mãi hai canh giờ sau bọn họ mới đến được nơi cần đến !

Đổng Đại Thừa thất sắc khi nhìn thấy ba nhân vật mà lão đang có mưu đồ và vì họ mà lão phải đi đến đây đều bị khống chế huyết đạo !

Cạnh ba nhân vật nọ là người mà lão không ngờ lại gặp ! Lão kêu lên:

- Giáo chủ ?!!

Không sai, trước mặt lão là nhân vật kỳ bí vẫn che kín chân diện qua lớp da người có sắc màu vàng bủng ! Nhân vật đó hừ lạnh:

- Chưa hết đâu, Đại Thừa ! Lão thử nhìn phía sau xem !

Lão quay lại và bàng hoàng !

Bằng một thân thủ bất phàm, Thái giáo chủ lão phu nhân không hiểu đã xuất hiện từ lúc nào đang khống chế huyết đạo Đổng Đại lâm. Bên cạnh mục là ả Tây Môn Tuyết Mai đang nở một nụ cười kín đáo khó hiểu !

Thái giáo chủ từ từ buông Đổng Đại Lâm ra, miệng bảo:

- Họ Đổng người bất tất phải hoảng sợ ! Vì nếu cần, một mình lão thân cũng đủ lấy mạng phụ tử người hai người ! Hy vọng người hiểu thành ý của lão thân !

Đổng Đại Thừa nghi hoặc:

- Lão phu nhân muốn ám chỉ điều gì ? Đổng mỗ tại sao lại phải hiểu thành ý của lão phu nhân ?

Từ phía sau giọng nói của Giáo chủ Minh Giáo vang lên:

- Đổng Bảo chủ ? Bảo chủ đừng nghĩ bỗ giáo có phần nhân nhượng mà cho rằng bỗ giáo sẽ vì thế lệ thuộc Bảo chủ. Trừ phi Bảo chủ không muốn tự tay báo thù cho Bảo chủ phu nhân, mười tám năm trước đã bị Thạch Thừa Phong sát hại !

Đổng Đại Thừa không giấu được nét mặt kinh ngạc khi quay lại đối diện với giáo chủ:

- Sao giáo chủ am tường chuyện này ?

- Hừ ! Bảo chủ bất tất phải hỏi ! Chỉ cần Bảo chủ không phủ nhận là được rồi.

Đổng Đại Thừa đành phải hỏi thẳng:

- Nếu Đổng mỗ giao kiếm quyết Bích Huyết ra, đổi lại sẽ là thế nào ?

Giáo chủ U Minh Giáo cười nhẹ:

- Như vậy có phải hơn hay không ? Được ! Đã thế bản nhân cũng thẳng thắn đáp lại ? Nếu Bảo chủ thành tâm đưa ra kiếm quyết Bích Huyết thì đổi lại Bảo chủ chắc chắn sẽ có hai điều lợi.

- Hai điều lợi nào ?

- Thứ nhất, bản nhân và Bảo chủ sẽ là thông gia ! Vì thế của Bảo chủ sau khi nhất thống thiên hạ sẽ là ngang bằng chứ không thấp hơn bản nhân !

Đưa mắt nhìn Đổng Đại Lâm đang phổng mũi đứng bên cạnh Tây Môn Tuyết Mai, Đổng Đại Thừa không mấy hứng thú:

- Còn điều thứ hai ?

- Đã là thông gia, những gì của bản nhân đương nhiên cũng là của Bảo chủ ! Tám chiêu U Minh kia...

Đổng Đại Thừa thở gấp:

- Giáo chủ chấp thuận chỉ điểm cho Đổng mỗ tám chiêu U Minh Chưởng ?

Giáo chủ U Minh Giáo cười rộ lên:

- Ha... ha... ha... ! Một khi đã là thông gia giữa chúng ta nào có những chuyện gọi là riêng tư, phải che giấu ? Đương nhiên bảo chủ sẽ đắc thủ đủ tám chiêu U Minh !

Đồng Đại Thừa đưa chân dịch về mé tả ba bước, đoạn quay lại để có thể dễ dàng xem xét được nét mặt của Thái giáo chủ lão phu nhân !

Sau đó lão hỏi:

- Lão phu nhân có ý gì về việc này ?

Mụ cười như thể đã biết họ Đồng đang suy nghĩ điều gì ! Mụ bảo:

- Bình sinh lão thân hành sự bất chấp thủ đoạn ! Do đó lão thân chưa bao giờ biết thế nào là giữ chữ tín !

Đồng Đại Thừa biến sắc:

- Ý của lão phu nhân là...

- Người chờ nghe lão thân nói xong đã! Đó là lão thân nói cách đối xử của lão thân đối với bất kỳ ai không trong vòng thân tộc ! Trái lại, nếu Bảo chủ đã là thông gia với tiểu nhi, kể như là người thân tộc, lão thân đã hứa quyết không sai lời ! Lão thân tán thành việc trao đổi kia !

Đồng Đại Thừa nghe nhẹ cả người !

Lão quát mắt nhìn Đồng Đại Lâm:

- Người sao còn đứng đó ? Mau đến hành lễ và gọi Giáo chủ là nhạc phụ đi!

Ưỡn ngực và sải dài từng bước chân phấn khích, Đồng Đại Lâm vội sụp người hành lễ:

- Nhạc phụ tại thượng xin nhận đại lễ của tiểu tể !

Ung dung nhận lễ xong, Giáo chủ U Minh Giáo nhẹ giọng trách:

- Cũng may là người trông thuận mắt Tiểu Mai, bằng không, tội người dùng thủ đoạn lén bắt giữ và xâm phạm tiết hạnh Tiểu Mai, bản nhân quyết không tha.

Rùng mình khắp lượt, Đồng Đại Lâm lạy như tể sao:

- Nhạc phụ gia gia đại lượng, tiểu tể về sau quyết không tái phạm.

- Hừ ! Chuyện về sau để sau hãy nói ! Vả lại đến lúc đó chính Tiểu Mai sẽ có biện pháp với người nếu người dám tái phạm ? Mau qua hành lễ với nội tổ mẫu của người !

Đồng Đại Lâm bước qua hành lễ.

Nhận lễ xong, Thái giáo chủ lão phu nhân buột miệng than:

- Rất tiếc nội tổ phụ của người giờ điên loạn nên không thể cùng chúng ta được dịp nhận lễ của nội diệt tể ! Hà...

Bổng đứng được đứng ngang hàng với Giáo chủ U Minh Giáo, nghĩ đến viễn ảnh sẽ có một thân võ học cao minh nếu được tiếp nhận đủ tám chiêu U Minh, Đổng Đại Thừa chợt trở nên người độ lượng. Lão nói:

- Lão phu nhân yên tâm ! Bệnh tình của thái giáo chủ, tiểu diệt...

Xua tay ngăn lại như không cần nghe và không cần biết chủ đích của Bảo chủ Bích Huyết Bảo là gì, Giáo chủ U Minh Giáo lên tiếng:

- Việc không dễ muộn. Chúng ta nhân lúc này nên tiến hành trao đổi công phu ! Để được công bằng Tiểu Mai sẽ nói rõ khẩu quyết của tám chiêu U Minh cho lệnh lang ! Còn Bảo chủ thì đọc kiểm quyết Bích Huyết cho bản nhân ? Bảo chủ nghĩ sao ?

Đổng Đại Thừa xoa hai tay vào nhau:

- Giáo chủ nói không sai ! Nhưng ở nơi này e bất tiện ?

- Bảo chủ muốn thế nào ?

Lão đáp:

- Chờ tìm được nơi kín đáo, chúng ta sẽ tiến hành !

Giáo chủ U Minh giáo ưng thuận và đề xuất:

- Bản nhân nghĩ đến một nơi, không hiểu ý của Bảo chủ thế nào ?

- Là nơi nào, xin Giáo chủ cứ nói!

- Khu mộ tháp !

- Sao lại là khu mộ tháp ?

Giáo chủ U Minh Giáo trầm ngâm một lúc mới nói:

- Vì một chút lầm lẫn bản nhân phải trả giá ! Công lực của Thạch tiểu tử giờ quá thâm hậu ! Qua đó bản nhân đoán rằng hấn sẽ không bao giờ nghĩ chúng ta lại chọn khu mộ tháp làm chỗ tạm dung thân ! Tương kế tựu kế ở một nơi yên tĩnh như khu mộ tháp chúng ta dễ bề khổ luyện công phu. Sau đó, hợp lực của chúng ta sẽ thừa đương đầu và tận diệt Dĩ An Viện.

Đổng Đại Thừa thoáng nghi ngờ:

- Nhưng Đổng mỗ lại không thể xuất nhập khu mộ tháp.

Giáo chủ U Minh cười nhẹ:

- Bảo chủ yên tâm ! Ngay lúc này Bảo chủ sẽ tinh thông U Minh Hồn Mang Trận như bản nhân đã tinh thông !

Nói dứt lời tự thân Giáo chủ U Minh Giáo liền ngồi xuống ! Dùng những mẩu đá nhỏ làm vật biểu trưng. Giáo chủ U Minh Giáo thân nhiên giải thích cách xuất nhập U Minh Hồn Mang Trận.

Thành tâm thành ý của U Minh giáo chủ xem ra đã đủ minh chứng, Đồng Đại Thừa chợt hỏi:

- Giáo chủ nghĩ sao nếu chúng ta đưa cả Giác Viên, Đàm Vô Luận, và Cổ Bất Nghi cùng vào khu mộ tháp ?

Tỏ rõ sự tinh tường, Giáo chủ U Minh Giáo hỏi lại:

- Có phải Bảo chủ vẫn muốn tái lập Cửu Môn U Minh Trật ?

Đồng Đại Thừa kinh ngạc:

- Sao Giáo chủ đoán được ?

Bật cười Giáo chủ đáp:

- Có gì đâu ! Từ khi bản nhân biết Bảo chủ quyết định lên bái theo ba tên này, bản nhân dễ dàng đoán ra ý định của Bảo chủ !

- Giáo chủ ngay từ đầu đã bái sát Đồng mỗ ư ư ?

Giáo chủ U Minh Giáo gật đầu:

- Bảo chủ thử nghĩ xem nếu không phải như vậy bản nhân cần gì khống chế họ giúp cho Bảo chủ ?

- Giáo chủ cũng đã mục kích Thạch tiểu tử phá huỷ bốn bảo ?

- Có ! Do đó bản nhân mới biết bản lãnh của Thạch tiểu tử là thế nào ?

- Nghĩa là những gì Đồng mỗ đã nói ở động thất, Giáo chủ cũng biết rõ ?

- Đương nhiên ! Nếu không nghe, bản nhân làm gì dám đường đột bảo tiểu nữ thuận mắt lệnh lang ?

Càng lúc càng kinh ngạc, sau cùng Đồng Đại Thừa vừa hỏi vừa kinh sợ:

- Sao lúc đó Giáo chủ không xuất hiện trừng trị tội mạo phạm của Đồng mỗ ?

Giáo chủ U Minh Giáo thở ra nhè nhẹ:

- Thoạt đầu bản nhân cũng định như vậy, nhưng sau đó, vì tiểu nữ, bản nhân đành thay đổi !

Hóa ra lòng dạ của Giáo chủ lại độ lượng ngoài nhận định của Đồng mỗ !

- Hà ! Bản nhân biết giải thích như thế nào đây ! Tiểu nữ từ sớm đã mất đi tình mẫu tử ! Một khi tiểu nữ đã ưng ý lệnh lang, bản nhân sao nỡ lòng nào tạo khổ cảnh cho tiểu nữ ?

Đồng Đại Thừa chợt bảo:

- Mối thâm tình của Giáo chủ khiến Đồng mỗ phải khâm phục ! Để thâm tình thêm trọn vẹn, Đồng mỗ nguyện chữa trị bệnh tình cho lệnh tôn.

Giáo chủ U Minh Giáo khẽ lắc đầu:

- Gia phụ không phải như người lâm bệnh bình thường mà là...

Đồng Đại Thừa ngắt lời:

- Là do luyện nhâm kinh văn giả ! Điều này Đồng mỗ đã biết ! Và Đồng mỗ tự cho là trị được.

- Bảo chủ khoan hãy nói chắc ! Sự việc e chẳng dễ như Bang chủ nghĩ !

Lão vẫn khăng kháng:

- Đồng mỗ đã xem kỹ Y Kinh của Dư Quái Y ! Trường hợp của lệnh tôn Đồng mỗ xin đoán chắc ! Chỉ cần Giáo chủ có cách nào khống chế được lệnh tôn, việc còn lại do Đồng mỗ lo liệu

Vỗ hai tay vào nhau Giáo chủ U Minh Giáo cười dài:

- Phần đó bản nhân đã lo xong ! Mong Bảo chủ chớ sai lời ! Ha... ha...ha...

Kinh ngạc, Đồng Đại Thừa hỏi lại:

- Lo là lo như thế nào ?

Giáo chủ ung dung bảo:

- Chúng ta cứ đến khu mộ tháp ấy sẽ rõ !

Đồng Đại Thừa ngỡ ngẩn một lúc mới hiểu ? Hóa ra ngay từ đầu Giáo chủ U Minh Giáo chỉ muốn nhờ lão chữa trị cho lão cuồng Tây Môn Đạo khỏi cuồng loạn. Nhưng hễ nói ra là lệ thuộc là qui lụy sẽ có dịp cho lão bắt bớ.

Do vậy, Giáo chủ U Minh Giáo ngay lúc đầu đã đặt vấn đề kết thông gia trước, sau lại thản nhiên chỉ vẽ cho lão lối xuất nhập khu mộ tháp ! Đã là thông gia, lại chịu chia sẻ sự bí ẩn ở khu mộ tháp cho lão, lão nói thế nào để từ chối việc chữa trị cho lão cuồng Tây Môn Đạo ? Còn việc trao đổi võ công đó lại là sự trao đổi công bằng, nếu không muốn nói là lão được lợi nhiều hơn Giáo chủ U Minh Giáo !

Thán phục sự suy tính đầy tâm cơ của Giáo chủ U Minh Giáo, họ Đồng cười rử ra:

- Ha... ha... ha...

Cùng cười theo phụ họa, Giáo chủ U Minh Giáo ung dung đi trước mở đường:

- Ha... ha... ha...

Hồi 35**Quần Ma Ẩn Tích Khởi Muu Đồ****Võ Lâm Tề Tựu Hội Diệt Ác Ma****P**

hát hiện Giác Viên không hề quay về sơn môn, Giác Hải đại sư lập tức thông tin đến Cái Bang.

Vài ngày sau, Bệnh Cái, Túy Lúy Cái, Giác Hải đại sư và Thanh Hà đạo trưởng cùng tìm đến Dĩ An Viện.

Vừa chạm mặt, Bệnh Cái lập tức oang oang lên tiếng:

- Ta đã huy động toàn thể bang đồ truy tìm tung tích hoặc di thể có Giác Viên ! Hừ ! Giác Viên như không hề hiện diện trên dương trần ! Đã thế, cả Đàm Vô Lượng lẫn Cổ Bất Nghị cũng biệt vô âm tín ! Các người nghĩ thế nào ?

Đáp lại, Thẩm Như Bích cũng có phần nào khẩn trương:

- Hoàng tiền bối ! Bọn tiểu diệt cũng lùng sục khắp nơi nhưng không thể nào phát giác hành tung của Đồng Đại Thừa và đôi cầu nam cầu nữ kia ! Kể cả hành tung của mục Lâm Tử Hà và Giáo chủ U Minh Giáo cũng không thấy ! Tình thế này phải có điểm bất thường.

Thanh Hà đạo trưởng lên tiếng:

- Chư vị ! Qua dò xét lại, bản đạo giờ đã rõ giáo chủ U Minh Giáo đúng là do Thanh Vân cải dạng ! Dựa theo di thư của gia sư lưu lại mà bản đạo cố tình tìm hiểu Thanh Vân có tính danh thật sự là Tây Môn Khuyết !

Tạ Như Hoàng cau mày:

- Tây Môn Khuyết ? Tính danh này dường như có điều bất ổn !

- Sao lại bất ổn ?

Để đáp lại câu tra gạn của Bệnh Cái, chính Túy Lúy Cái lên tiếng:

- Thói thường ai cũng muốn cốt nhục của họ có tên nếu không là mỹ miều khả ái cũng phải biểu thị một ý nghĩ tốt đẹp nào đó ! Gọi là khuyết chắc chắn phải có ẩn ý !

Đoàn Như Hồng Bạch cười gằn:

- Còn ẩn ý gì ngoài việc mục bị khuyết đi danh vị viện chủ phu nhân ?

Thẩm Như Bích gật gù còn Kha Như Lục thì lẩm bẩm:

- Lập luận của ngũ sư mọii có thể là xác đáng ! Chẳng trách cho đến giờ, mọi vẫn cảm hận bốn viện đến tận xương tủy !

- Hừ ! Ai bảo mọi lãng loàn trác nết, cứ...

Ngắt lời Tạ Như Hoàng, Đoàn Như Đồng Bạch bảo:

- Còn có Ngọc nhi ở đây. Tứ sư huynh ít nhiều gì cũng nên giữ ý !

Tư Đồ Ngọc lạnh giọng:

- Hạng phản đồ như mọi, tứ bá có thoá mạ cũng còn nhẹ ! Ngọc nhi còn muốn giết mọi để tế trước mộ gia sư.

Giác Hải đại sư lên tiếng:

- A di đà phật! Muốn gì thì muốn chư vị đừng quên rằng mục đích của chúng ta là phải truy tìm được bọn ác ma trước đã !

Đến lúc này, Thạch Hiểu Đông mới lên tiếng !

Chàng nói:

- Một khi đã tìm khắp nơi vẫn không phát hiện được bọn chúng, vẫn bối chột nghĩ đến một nơi khác.

Kha Như Lục hỏi giật giọng:

- Đông nhi nghi ngờ nơi nào ?

Chàng đáp:

- Khu mộ tháp !

- Khu mộ tháp ?

Hầu như tất cả cùng hỏi chỉ một câu tương tự khiến Thạch Hiểu Đông không thể không giải thích rõ:

- Vì có nơi nào khiến bọn ác ma ung dưng ẩn thân không sợ bị phát hiện, chỉ có thể là khu mộ tháp ! Chư vị tiên bối thử nghĩ xem: từ khi tin về khu mộ tháp lan truyền khắp giang hồ làm gì có người xông vào rồi lại đi trở ra an toàn ?

- Vậy còn người, không phải người đang ở cạnh bọn ta đây sao ?

Chàng mỉm cười với lão Bệnh Cái:

- Bang chủ quên rồi sao ? Văn bối đã nói chỉ nhờ may mắn văn bối mới thoát được U Minh Hồn Mang trận ! Cho đến tận lúc này văn bối vẫn chưa có cách nào hiểu được rõ tận tường cách xuất nhập trận pháp đó.

Bệnh Cái gay gắt:

- Vậy tại sao người lại nghĩ bọn chúng chọn khu mộ tháp làm chỗ ẩn thân?

Chàng cười nhẹ:

- Có một điều có lẽ chư vị tiên bối chưa biết ! Trên chín tấm Tử Lệnh Bài, được gọi chung là Cửu Bài U Minh, ở mỗi tấm ngoài khẩu quyết kinh văn của một trong chín chiêu Cửu Môn U Minh chưởng hãy còn có một phần chú giải do chính U Minh Thần Quân lưu lại ! Đó là phần giải thích lối di chuyển chỉ từ ngọn tháp này đến ngọn tháp kế tiếp liền đó ! Với một Tử Lệnh Bài giả sử là đệ lục Tử Lệnh Bài, chư vị chỉ có thể thông tỏ lối di chuyển xuyên trận để đi đến ngọn tháp thứ bảy ! Tương tự với đệ thất Tử Lệnh Bài chư vị sẽ có cách tìm đến ngọn tháp thứ tám !

Bệnh Cái ngơ ngác:

- Nói như người, do Giáo chủ U Minh Giáo có tám tấm Tử Lệnh Bài, hầu như hẳn thông thuộc toàn bộ lối xuất nhập của khu mộ tháp ?

Chàng nửa thừa nhận nửa phủ nhận:

- Hẳn khiếm khuyết mất một Tử Lệnh Bài ! Tuy nhiên trong tay hẳn lại có Họa Tháp Đồ nên hẳn có thể từ đó mà bổ sung cho phần khiếm khuyết.

Thẩm Như Bích hỏi:

- Như Đông nhi nói, liệu hẳn có thể từ tám chiêu U Minh để tìm ra chiêu U Minh còn lại không ?

Chàng trầm giọng:

- Như nội tổ giải thích, nếu bắn đủ thông tuệ, chắc chắn hẳn sẽ tìm ra !

Tư Đồ Ngọc lo sợ:

- Thạch huynh ! Lúc đó sẽ như thế nào ? Liệu uy lực của Cửu Môn U Minh chưởng đủ chín chiêu có bằng hoặc hơn ảo ảo Phi Vân U Minh Cửu Thức của Thạch huynh không ?

Chàng thở ra nhẹ nhõm:

- Ngọc muội hỏi chi câu này ? Ta làm sao nói trước được khi sự việc chưa xảy ra ? Tuy nhiên, dù sao ta cũng còn hơn hẳn về phần nội công.

Giác Hải đại sư chợt hỏi:

- A di đà phật ! Nói như Thạch thiếu hiệp, một khi chúng ta cứ ẩn mãi trong U Minh Hồn Mang trận, chúng ta không thể làm gì được chúng ?

Chàng hấp háy mắt nhìn đại sư:

- Phải chăng đại sư có ý nghi ngờ bọn chúng đang bắt giữ lệnh sư đệ Giác Viên ?

- A di đà phật! Bần tăng đâu còn cách giải thích nào khác ?

Chàng gật đầu như tán thành cách nghĩ này của đại sư !

Sau đó chàng nói:

- Nếu muốn, chúng ta cũng có cách buộc chúng phải xuất hiện.
- Là cách nào ?

Lại là câu hỏi của tất cả mọi người buộc chàng phải giải thích:

- Với bản lãnh của văn bối hiện giờ, văn bối sẽ xông vào khu mô tháp bằng cách nhảy từ ngọn tháp này đến ngọn tháp kia. Bị động chúng chắc chắn phải chạy tóa ra như ong vỡ tổ.

Bệnh Cái xoa tay:

- Không được ! Vì rất mạo hiểm ! Người không tinh thông bằng bọn chúng, ta e kẻ phải chạy chính là người.

- Nếu văn bối phá hủy cả chín ngọn tháp thì sao ? Liệu U Minh Hồn Mang Trận có vì thế mà tự hóa giải không ?

Vốn am tường trận đồ, Thanh Hà bảo:

- Có hay không là còn tùy vào từng loại trận pháp ! Phải chi có cách này chúng ta biết qua loa cách sắp bày trận pháp thì hay biết mấy !

Chàng chụp lấy câu này để hỏi vội:

- Ở quý phái phải chăng khá am tường trận thế kỳ môn ?
- Vô lượng thọ phật ! Sao thiếu hiệp lại hỏi câu này ?

Chàng đáp:

- Cũng xem chung một Họa Tháp Đồ nhưng Thanh Vân thì hiểu còn gia nội tổ thì không.

- Thiếu hiệp đã xem qua Họa Tháp Đồ ?

Túy Lúy Cái phì cười:

- Cái gì mà xem với không xem ? Nguyên thủy Họa Tháp Đồ là vật truyền gia của hần mà !

Chàng mỉm cười thừa nhận:

- Là do Đông Hải Thần Ni ban tặng cho tiên phụ ! Sau đó văn bối đã cất giữ ít lâu trước khi bị Tam Thủ Khoái Cước trộm mất rồi lại lọt vào tay Thanh Vân.

Không quan tâm những lời giải thích của chàng, Thanh Hà bảo:

- Nếu còn nhớ, thiếu hiệp thứ lập lại xem !
- Như nội tổ của chàng từng làm chàng theo đó sắp bày lại cho mọi người cùng xem.

Xem qua một lúc khá lâu, Thanh Hà nhăn tít đôi mày rồi lại bảo:

- Đây là ngọn tháp thứ sáu, thiếu hiệp hãy giải thích lối di chuyển đến tháp thứ bảy thử nào.

Không những chỉ làm như Thanh Hà yêu cầu, chàng còn giải thích lối di chuyển từ ngọn tháp thứ năm đến tháp thứ sáu (Vì chàng đã từng nhìn qua đệ ngũ Tử Lệnh Bài).

Mọi người cùng nhìn nhớ mỗi khi Thanh Hà nhìn nhớ, thở ra khi Thanh Hà thở ra và phấn khích khi nghe Thanh Hà reo lên:

- Được rồi ! U Minh Hồn Mang trận quả lợi hại !

Đưa mắt nhìn chàng, Thanh Hà bảo:

- Nếu thiếu hiệp phá hủy cả chín ngọn tháp, U Minh Hồn Mang trận đúng là Hồn Mang trận ! Ngược lại, nếu thiếu hiệp chỉ phá hủy ngọn thứ hai, thứ năm và thứ tám, chắc chắn U Minh Hồn Mang trận sẽ tự bị phá giải.

Chàng gật đầu do đã ghi nhớ:

- Văn bối rõ rồi ! Việc xông trận đồ văn bối đảm trách, chư vị tiền bối chỉ cần dừng cho bọn ác ma kịp thoát thân là đủ.

Bệnh Cái lên tiếng trước:

- Tên Giáo chủ phần người ? Mụ họ Lâm do ta đảm nhận.

Đưa tay chỉ vào từng người Bệnh Cái bố trí:

- Á Tiểu Mai là do Tư Đồ nha đầu! Gã họ Đồng giao cho người Thẩm Như Bích ! Lão họ Đồng thì giao cho tam huynh muội bọn người: Kha, Tạ, Đoàn đảm nhiệm. Những người còn lại thì tùy cơ ứng biến, hoặc nhân đó giải thoát cho Giác Viên, Đàm Vô Luận và Cổ Bất Nghị.

Thẩm Như Bích chột hỏi:

- Nếu có cả lão cuồng thì sao, tiền bối ?

Bệnh Cái phân vân:

- Lão cuồng ư? Chắc gì lão có ở đây ?

Thạch Hiểu Đông vụt nói:

- Giả sử có lão cuồng ở đó, mọi người cố tránh đừng thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc ! Còn để đối phó với lão văn bối nghĩ, chúng ta nếu tránh được thì tốt hơn.

Bệnh Cái lắc đầu quây quây:

- Đã gọi lão là lão cuồng, công phu của lão lại đột ngột tăng tiến cho dù lão đã luyện nhâm kinh văn giả do ta ngụy tạo, một khi lão đã ra tay, chúng ta dù muốn tránh e cũng không được !

- Vô lượng thọ phật ! Bần đạo có ý này: để một phen hành động diệt trừ tận gốc rễ bọn quần ma chúng ta nên hiệp lực cùng các phái.

Túy Lúy Cái lập tức phản bác Thanh Hà đạo trưởng:

- Đạo trưởng quên rằng hai chưởng môn hai phái Tuyết Sơn và Thanh Thành đã biến mất không chút tin tức cùng một lúc với Giác Viên ở Thiếu lâm sao ?

Thanh Hà mỉm cười:

- Bần đạo nào dám quên ! Tuy nhiên, ý của bần đạo là thế này: Cửu phái mất hai chỉ còn lại bảy vị chưởng môn. Nếu được bổ sung thêm hai nữa trong chư vị, chúng ta lập lại trận thế Cửu Môn U Minh. Với cách dùng gậy ông đập lưng ông như thế này, chúng ta có thể dễ dàng khống chế được tất cả, kể cả lão cuồng Tây Môn Đạo.

Bệnh Cái nhăn mặt:

- Chờ mọi người đến đông đủ rồi lại phải tái lập Cửu Môn U Minh trận cho tinh tường, chẳng phải là quá chậm sao ?

Thẩm Như Bích xen lời:

- Chậm thì có chậm nhưng để diệt trừ bọn ác ma chúng ta có cần tắc mới vô ưu ! Vãn bối tán thành định ý này.

Để dễ thuyết phục Bệnh Cái, Thanh Hà giải thích thêm:

- Cửu Môn U Minh trận do chúng ta lập sẽ có uy lực cao hơn nhiều so với trận do Đồng Đại Thừa đã lập. Thứ nhất, chúng ta sẽ có đến hai chiêu U Minh cho mỗi người ! Thứ hai do tất cả cùng có thần trí sáng suốt, chứ không bị kim châm chế huyết làm cho u mê, trận thế thêm phần linh hoạt biến hóa.

Thạch Hiểu Đông lo ngại:

- Nếu là hai chiêu U Minh, phần công phu tương đồng sẽ ít hơn so với mỗi người chỉ có một chiêu ! Vãn bối e U Minh Cửu Môn trận sẽ không lập được.

Thanh Hà lại mỉm cười:

- Thạch thiếu hiệp yên tâm ! Trận thế chắc chắn sẽ tăng uy lực một khi được bần đạo là người tinh thông phần nào trận thế kỳ môn chủ trì.

Đưa mắt nhìn mọi người, Thanh Hà nói tiếp:

- Hiện giờ U Minh Giáo và Bích Huyết Bảo có dã tâm như thế nào, quần hùng các võ phái đều biết rõ ! Việc lập trận để tiêu diệt kẻ thù chung bần đạo nguyện tận tâm tận lực.

- Vẫn chưa đủ !

Nghe Tạ Như Hoàng đột nhiên nói như vậy, Thanh Hà thoáng biến sắc.

Tạ Như Hoàng bật cười:

- Ha... ha... ha... ! Đạo trưởng bất tất phải lo ngại ? ý của Tạ mỗi không phải nhắc đến lỗi lầm của đạo trưởng đạo nào. Thực ra, điều chưa đủ ở đây là đạo trưởng còn phải bày vẽ cho mọi người biết cách xuất nhập U Minh Hồn Mang trận. Đối với bọn ác ma, chúng ta có tiên lượng tất cả không phải thừa.

Vỡ lẽ, Thanh Hà trở lại với sắc diện bình thường.

Mọi việc càng trở nên gấp rút khi bảy vị chưởng môn nhân của bảy phái tề tựu đông đủ ! Những nhân vật không phải luyện Cửu Môn U Minh trận cũng ráo riết đào luyện công phu ! Kể cả Tư Đồ Ngọc cũng chỉ điểm mọi người cách khắc chế thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc.

Riêng Thạch Hiểu Đông ngày càng trở vì khẩu quyết kinh văn Kim Cương Bất Hoại Thân, một môn công phu có thể nói ở Đông Hải Môn là một phái duy nhất có khẩu quyết vẫn chưa có ai luyện được từ lúc khai sáng cho đến tận lúc này !

oOo

Tiết Đoan Ngọ lại đến ! Thời gian đã là một năm tính từ lúc U Minh Giáo lần đầu xuất hiện dùng lời ma mỹ để lừa phỉnh giang hồ và hủy diệt Dĩ An Viện.

Và khác với Tiết Đoan Ngọ năm trước quần hùng tuy cũng tề tựu nhưng là tề tựu đông đủ ngay phía trước khu mộ tháp.

Nhìn trùng trùng điệp điệp những ngôi mộ cắm đang bao quanh chín ngọn tháp sừng sững, Thạch Hiểu Đông không thể không có những tâm trạng nôn nao.

Đã sáu năm kể từ khi chàng là đứa bé lần đầu nhìn thấy chín ngọn tháp. Và cũng là hơn một năm sau cái chết thảm của nội tổ, lão Viện chủ dĩ An Viện, một nhân vật trụ cột giúp võ lâm Trung Nguyên gìn giữ đạo nghĩa.

Chờ các phái, các nhân vật hữu danh lần lượt bố trí xong vị trí, Thạch Hiểu Đông bắt đầu hành động.

Như đã sắp đặt, chàng vờ như không hề biết cách xâm nhập trận đồ, bất ngờ tung người lao như bắn về phía ngọn tháp thứ năm.

Vút !

Mục kích thân thủ bất phạm của chàng, quần hùng thêm tin tưởng vào thắng lợi chắc chắn phải đạt được.

Hạ thân ngay đỉnh tháp, không chút chần chừ chàng lao xuống chân tháp.

Đối với quần hùng đang nhìn vào, khu mộ tháp chợt biến đổi, và bóng nhân ảnh của Thạch Hiểu Đông hoàn toàn biến mất giữa khu mộ tháp.

Họ đều chờ đợi hoặc là tín hiệu của chàng hoặc bọn ác ma vì kinh hoảng sẽ chạy tóa ra.

Tuy nhiên, thời gian trôi đi đã lâu nhưng xem ra ở khu mộ tháp vẫn hoàn toàn bình lặng. Một tự bình lặng đáng ngờ và thật là đáng sợ.

Tâm trạng phấn kích của quần hùng vơi dần đi, vơi đến tuyệt vọng.

Trong khi đó tại khu mộ tháp...

Hồi 36**Chút Sai Lầm Trúng Kế Ác Ma****Đạo Tiêu Ma Vượng Loạn Giang Hồ**

Một tràng cười vang lên như chào đón sự xuất hiện của Thạch Hiểu Đông:
- Ha... ha... ha... ! Người đến hơi muộn đấy, Thạch tiểu tử ! Bọn ta chờ người đã lâu rồi.

Vút ! Vút ! Vút !

Thạch Hiểu Đông động tâm.

Trước mặt chàng, một Cửu Môn U Minh trận đang nhanh chóng hình thành. Và đối phương đang có đủ chín nhân vật cho chín phương vị của trận thế.

Và chàng hoàn toàn bất ngờ khi lần lượt nhận diện cả chín nhân vật nọ: Giáo chủ U Minh Giáo đang lộ lư sơn chân diện mục là lão đạo Thanh Vân; mục Lâm Tử Hà, Thái Giáo chủ phụ nhân; Đồng Đại Thừa, bảo chủ Bích Huyết Bảo; Đồng Đại Lâm, kẻ đã hãm hại Tam sư bá Dư Như Xích ; ả Tây Môn Tuyết Mai, thiếu Giáo chủ U Minh Giáo ! Đó là năm nhân vật Thạch Hiểu Đông tin chắc là sẽ hội diện trong khu mộ tháp.

Bốn nhân vật còn lại dù chàng cũng đã ngờ trước là sẽ có mặt nhưng sắc diện của bốn nhân vật này mới là điều khiến chàng phải bất ngờ..

Ba nhân vật đã được Giác Hải đại sư cứu tỉnh giờ đang u mê thần trí: Giác Viên, Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị.

Và nhân vật cuối cùng vốn mê loạn giờ lại hoàn toàn tỉnh táo: Lão cuồng Tây Môn Đạo.

Lão Tây Môn Đạo cười lạnh:

- Bất ngờ lắm ư, tiểu oa nhi ? Người sẽ còn bất ngờ nhiều nếu biết lão hủ đang chuẩn bị cho người điều gì !

Lão vẫy tay:

- Phát động !

Không là mãnh long ắt không quá giang, Thạch Hiểu Đông tự tin vào nội lực có đến một trăm năm mươi năm công phu tu vi của chàng, càng thêm tự tin và sự tinh thông Cửu Môn U Minh trận, chàng ung dung đứng nhìn trận thế phát động.

Chậm rãi, chàng quát hỏi:

- Đã chuẩn bị xong chưa ? Động thủ đi !

Tây Môn Đạo lạnh giọng khế nạt:.

- Ngươi muốn chết ! Đánh !

Vù... vù...

Nhìn chín phương vị bắt đầu xoay chuyển, Thạch Hiểu Đông ung dung đạp bộ và vung tay xuất lực:

- Đỡ !

Vù... vù...

Muốn tốc chiến tốc thắng, ngay chiêu đầu chàng liền tận lực bình sinh !

Ngọn kinh phong với uy lực cực kỳ mãnh liệt khi xuất hiện lập tức lao vút vào vầng hợp kinh của Cửu Môn U Minh trận.

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Điều bất ngờ đầu tiên xảy đến ! Ngọn chưởng với một trăm năm mươi năm công lực của chàng không thể đẩy lùi đối phương đừng nói là thắng lợi.

Tây Môn Đạo bật cười dòn dã:

- Hãy còn nhiều bất ngờ lắm, tiểu tử ! Đánh!

Vù... vù...

Nhìn lại kỹ hợp chưởng của phe đối phương chín người, chàng phát hiện có đủ chín chiêu U Minh cho chín phương vị.

Điều này có nghĩa là bọn ác ma đã từ tám chiêu U Minh để tìm ra một chiêu duy nhất đã khiếm khuyết.

Lợi hại hơn là bọn chúng chín người thi triển đủ chín chiêu để đạt được mức tối thượng là Cửu Môn U Minh hợp chưởng.

So về nội lực, chín người bọn ác ma nếu cộng dồn lại đương nhiên phải có ngoài ba trăm năm công phu tu vi, chỉ tính bổ đồng mỗi tên có ngoài ba mươi năm công lực.

Nội lực đó dù bất đồng nhưng vẫn là một nội lực đáng kể. Chẳng trách ở lần chạm chiêu đầu tiên chàng chỉ đạt mức bình thủ.

Một hợp chưởng vừa tinh kỳ biến ảo lại vừa có nội lực nhất mực uyên thâm, bọn ác ma kể như hoàn toàn chiếm lợi thế. Đó là chưa nói sự biến hóa lợi hại của Cửu Môn

U Minh trận được chính lão đạo Thanh Vân vốn tinh thông trận đồ đã cố công đào luyện !

Biết thế kém rõ rệt, Thạch Hiểu Đông buộc phải nghĩ đến việc đánh động quần hùng.

Hướng vào ngọn tháp thứ năm ngay bên cạnh, Thạch Hiểu Đông bất ngờ thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc tiếp dẫn hợp chưởng của đối phương cho lao vào ngọn tháp.

Vù... vù...

Đoán biết ý đồ của chàng, Giáo chủ U Minh Giáo gầm lên:

- Thu chiêu !

Bằng những hành động rập ràng, hợp chưởng kia đồng loạt được bọn ác ma thu hồi.

Không ngờ lão đạo Thanh Vân có tâm cơ quỷ quyệt, mọi ý đồ của chàng đều bị lão đoán biết và chặn đứng, Thạch Hiểu Đông quay ngoắt người quật chưởng vào ngọn tháp.

Chỉ cần ngọn tháp bị phá hủy, trận thế U Minh Hồn Mang dù có thay đổi nhưng cũng là tín hiệu đánh động quần hùng.

Giáo chủ U Minh Giáo gầm giọng:

- Người đừng mong toại nguyện ý đồ ! Đỡ !

Vù... vù...

Biết hợp chưởng lại xuất hiện và sẽ uy hiếp sinh mạng từ phía sau, Thạch Hiểu Đông vẫn giữ nguyên chiêu thức khi phải bật tung người lên cao.

Vút !

Vù... vù...

Nhanh hơn chàng, mục Lâm Tử Hà từ bên trên cất giọng nạt xuống:

- Chạy đi đâu ? Đỡ !

Ào... Ào...

Thoáng bất ngờ chàng vội lảng không lao tạt về bên tả.

Vút !

Tây Môn Đạo cười lớn:

- Ha... ha... ha... ! Có lão hủ đây, tiểu oa nhi ! Hạ thân xuống nào.

Vù... vù...

Còn chút chân lực, Thạch Hiểu Đông khẽ uốn thân về bên hữu.

Một tiếng quát phẫn nộ vang lên, ngăn chàng dịch về bên hữu:

- U Minh Bích Huyết ! Đỡ !

Vù... vù...

Động nộ, chàng đành phải thu ngọn chưởng đang định đánh nát ngọn tháp thứ năm để dùng chính chưởng đó quật vào lão Đổng Đại Thừa vừa thi triển U Minh Bích Huyết !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Nếu lão Đổng Đại Thừa không có Đổng Đại Lâm và ả Tây Môn Tuyết Ma kịp tung chưởng cứu nguy, lão khó mong thoát chết !

Chàng hạ thân xuống với ngọn tháp vẫn cứ sừng sững.

Tây Môn Đạo vụt hô hoán:

- Mau vây lấy tiểu tử ! Lập trận !

Vút ! vút !

- Phát động ! Đánh !

Sau hiệu lệnh điều động của Tây Môn Đạo, trận thế lần này thật sự phát động theo đúng nghĩa của trận thế ! Là Thạch Hiểu Đông lâm vào thế bị vây hãm giữa trận Cửu Môn U Minh.

Biết đối phương đã chuẩn bị sẵn như quần hùng các võ phái cũng đã chuẩn bị, chàng không thể không cẩn trọng.

Vừa đạp bộ theo Cửu Cung bộ vị, chàng vừa tận dụng mọi sở học.

Song chưởng phân khai chàng cùng lúc đương đầu với hai phía tả hữu:

- Nhất thức Phi Vân U Minh ! Đỡ ! Nhị thức Phi Vân U Minh ! Đỡ !

Vù... vù...

Vù... vù...

Tiếng chạm kinh liên vang dội.

Ầm ! Ầm !

Chàng nhíu mày kinh ngạc ! Về phía tả, dù chàng phải chạm chưởng với đối phương năm người nhưng dường như hợp chưởng ở phía tả không có uy lực bằng hợp chưởng phía ngược lại.

Nhận ra trong năm nhân vật ở phía tả có sự hiện diện của hai vị chưởng môn và thêm Giác Viên nữa là ba, đây là ba nhân vật đang bị u mê thần trí do thủ pháp kim

châm chế huyết của Đồng Đại Thừa, Thạch Hiểu Đông vui mừng vì vừa phát hiện điểm yếu duy nhất của trận thế.

Vờ như không biết chàng lại phân khai song thủ để cùng đối phó với hai loạt hợp chưởng ở cả hai phía.

Vù... vù....

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Như điều vừa phát hiện chàng nhanh chóng lạng người về phía hữu:

- Đỡ !

Vù... vù...

Hợp chưởng ở phía hữu liền xuất hiện.

Ào... Ào...

Ước lượng đúng khoảng cách, Thạch Hiểu Đông dùng tả thủ xô kinh về mé tả:

- Đỡ !

Vù... vù...

Hợp chưởng ở mé tả đương nhiên phải xuất hiện để đương đầu.

Vù... vù...

Ào... Ào...

Bất ngờ, chàng tung người lên cao.

Vút !

Sợ hợp chưởng từ hai phía sẽ chạm nhau một khi Thạch Hiểu Đông dùng đấu pháp này, lão Tây Môn Đạo gầm lên:

- Thu chiêu !

Đã một lần mục kích đấu pháp này của bọn ác ma, tương kế tựu kế, Thạch Hiểu Đông nhanh tốc trầm người xuống và lao nhanh về phía có Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị và Giác Viên đang u mê thần trí.

Vút !

Đoán được định ý của chàng, Giáo chủ U Minh Giáo khẩn trương:

- Đồng lão huynh mau ngăn tiểu tử lại, hấn muốn khôi phục thần trí cho ba lão u mê kia.

Đồng Đại Thừa gầm vang:

- Người muốn chết !

Chàng nạt lại:

- Lão muốn chết thì có ! Đỡ !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Người còn lại trong năm người bên mé tả là ả Tây Môn Tuyệt Mai vụt hô hoán:

- Thất, Ngũ, Lục mau đánh !

Vù.. vù...

Như được đào luyện, ba kẻ u mê thần trí ngay lập tức vung chưởng, cùng một lúc với ả Tiểu Mai.

Vù... vù...

Không lường được tình huống này, Thạch Hiểu Đông đành phải buông bỏ ý định phá giải thủ pháp kim châm chế huyết cho ba nhân vật kia. Vả lại, dù chàng có muốn phá giải đi nữa, giả như trong kim châm cũng có tẩm độc, chẳng phải là chàng vô tình sát hại bọn họ sao ?

Ầm ! Ầm ! Ầm ! Ầm !

Nương theo dư kinh vừa phát sinh, Thạch Hiểu Đông tung người lên cao thật cao.

Từ trên đó chàng phát xạ ngọn chỉ kinh đầy uy lực vào đỉnh tháp.

Tiên đoán được hành vi của chàng, lão đạo Thanh Vân lao lên:

- Tiểu tử ! Đỡ !

Vù... vù...

Chàng vội trảm người xuống và quát ầm lên:.

- Lão đã trúng kế ta rồi ! Đỡ !

Vù... vù...

Bằng thế Thái Sơn áp đỉnh, Thạch Hiểu Đông khiến Giáo chủ U Minh Giáo phải lâm vào cảnh ngộ chí nguy.

Tây Môn Đạo, mục Lâm Tử Hà cùng lao lên:

- Súc sinh ! Đỡ, !

- Tiểu oa nhi đáng ghét !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Bị hợp kinh đẩy ngược lên cao, chàng cười lên vang dội:

- Ha... ha... ha... ! Phải như thế chứ ! Ha... ha... ha...

Chàng ung dung đặt chân lên đỉnh tháp. Và không như bọn ác ma nghi ngờ, chàng không hề quật chưởng để phá hủy ngọn tháp.

Ngược lại, với toàn bộ một trăm năm mươi năm công lực chàng âm thầm dồn cả vào tấn Thiên Cân Trụ.

Đỉnh tháp lung lay dưới sức nặng ngàn cân do chàng vận dụng.

Biến sắc, Giáo chủ U Minh Giáo bỗng gầm lên:

- Mau phá hủy toàn bộ những ngọn tháp kia !

Vút ! Vút !

Như tia chớp lóe, phe đối phương chín người thì có sáu bóng người lao vút đi.

Thạch Hiểu Đông tái mặt trước diễn biến bất ngờ này.

Bằng hiệu lệnh này chứng tỏ lão đạo Thanh Vân không những đã biết việc U Minh Hồn Mang trận ngay lập tức sẽ rối loạn mà lão còn muốn nhanh chóng tiến hành điều đó bằng cách kịp thời phá hủy cùng một lúc tám ngọn tháp kia, cũng như chàng đang phá hủy ngọn tháp thứ năm...

Dưới tấn thiên cân trụ của chàng, ngôi tháp đổ xuống.

Rào... rào...

Chàng tung người lao đi, ngăn cản bọn ác ma không cho chúng thực hiện ý đồ.

Vút !

Thạch Hiểu Đông biến sắc trước ba bóng nhân ảnh lao đến ngăn lối chàng.

Vù... vù...

Ào... Ào...

Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị và Giác Viên đại sư do thần trí thác loạn cứ phản ứng theo bản năng ! Họ tung chưởng U Minh vào chàng!

Không nỡ động thủ, chàng vội uốn người lảng không vượt lên ba ngọn kinh của họ.

Vút !

Đúng lúc đó, sáu ngọn tháp cùng đổ ụp.

Rào... rào...

Ầm ! Ầm!

Trận thế biến đổi, Thạch Hiểu Đông chột hoang mang vì nhanh chóng mất đi phương hướng

Điều bất lợi vẫn tiếp diễn.

Trận thế bỗng biến đổi nhanh hơn ! Trước mắt chàng, lúc thì những vách núi sừng sững bao bọc tứ phía, lúc thì cuồng phong gió giạt khiến càn khôn như bị hung thần lay chuyển.

U... u... u...

Biết hai ngọn tháp cuối cùng cũng bị bọn ác ma triệt phá khiến U Minh Hồn Mang trận biến đổi thành trận Hồn Mang, Thạch Hiểu Đông thất thần kinh tâm.

Dù đã lường trước bất kỳ những biến chuyển nào, chàng lại không hề lường được tình thế này phải xảy ra.

Mọi việc đều có nguyên nhân của nó. Có ai ngờ rằng bọn ác ma lại tiếp tục làm thác loạn thần trí của Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị và Giác Viên đại sư ba người ?

Có ai ngờ bọn chúng lại đủ năng lực hóa giải mức độ cuồng tâm của lão Tây Môn Đạo ?

Không ai ngờ được việc này nên ngay từ đầu Thạch Hiểu Đông phải bị lúng túng vì Cửu Môn U Minh trận !

Tiếp đó, cũng không hề có ai lường được tâm cơ và thủ đoạn khôn lường của lão đạo Thanh Vân U Minh Giáo chủ ! Hẳn xem ra tinh thông trận đồ còn hơn sư huynh hẳn là Thanh Hà đạo trưởng thập bội ! Và hẳn vì có tâm cơ, vì tinh thông trận đồ nên không những đoán biết ý đồ của chàng mà còn ung dung biến đổi U Minh Hồn Mang trận thành trận Hồn Mang vô tiền khoáng hậu.

Chính vì những điều không ai ngờ đến đó, giờ đây, Thạch Hiểu Đông phải bị vây hãm không lối thoát trong Hồn Mang trận.

Chàng mau chóng bình tâm lại, chờ sự xuất hiện hoặc những chiêu chưởng tập kích của bọn ác ma chắc chắn phải có.

Chàng thầm hy vọng rằng chỉ cần chộp bắt được bất kỳ ai trong bọn ác ma, không kể ba nhân vật bị thác loạn thần trí, qua kẻ bị bắt giữ đó chàng có cơ may thoát thân.

Cũng tương tự như vậy chàng cũng hy vọng rằng ở bên ngoài khi phát hiện trận thế biến đổi, Thanh Hà đạo trưởng sẽ mau chóng nghĩ được cách phá trận. Thanh Hà đạo trưởng sẽ gấp rút tìm đến chàng và đưa chàng ra khỏi trận.

Thời gian cứ trôi, bọn ác ma không xuất hiện cũng không có bất kỳ động tĩnh nào. Cũng vậy, Thanh Hà đạo trưởng cũng không hề thấy bóng dáng.

Càng chờ càng nôn nóng, cuối cùng chàng tĩnh ngộ:

- Nguy tai ! Vây hãm được ta, bọn chúng đương nhiên mất đi một đại kinh địch. Phải chăng bọn chúng đang gây khốn đốn cho mọi người bên ngoài trận ? !

Càng nghĩ càng tin chắc vào nhận định này, Thạch Hiểu Đông vì lo lắng cho mọi người đành phải nghĩ cách tự cứu.

Chàng cha hề dám di dời bên trong trận cho dù chỉ nửa bước chân. Giờ đây, chàng ngồi xuống ! Cố bình tâm, chàng nhớ lại những gì chàng đã biết về U Minh Hồn Mang trận ! Chàng dần dần nhập định với tâm trí luôn nghĩ suy tìm cách giải phá Hồn Mang trận thập phần kỳ bí.

oOo

Quần hùng ở bên ngoài sau một lúc nôn nao chờ đợi đều xôn xao hẳn lên khi phát hiện bóng dáng Thạch Hiểu Đông trên đỉnh tháp thứ năm.

Họ cùng nhìn thấy thân hình chàng thấp dần xuống cùng với đỉnh tháp vỡ vụn dần.

Thanh Hà đạo trưởng vọt kêu to:

- Nguy tai ! Tình thế nghiêm trọng.

Thạch thiếu hiệp buộc phải phá hủy trận đồ !

Đã sắp xếp đầu đó tất cả cùng vận lực chờ sẵn. Họ cùng chờ bọn ác ma rồi sẽ tóa ra như dự định.

Thẩm Như Bích lại kêu và là kêu thất thanh:

- Nguy rồi ! Cả sáu ngọn tháp sao cũng bị phá hủy ? Đông nhi đâu thể hành động như vậy ?

Tư Đồ Ngọc tỉnh ngộ:

- Sáu ngọn tháp cùng bị phá hủy một lúc, chắc chắn là do bọn ác ma thực hiện ! Chúng ta hãy xông vào tiếp cứu Thạch huynh.

Thanh Hà đạo trưởng chép miệng:

- Không kịp rồi ! Toàn bộ chín ngọn tháp đều bị phá hủy ! U Minh Hồn Mang trận đã hóa thành trận Hồn Mang. Thanh Vân quá quý quyết.

Kha Như Lục gào lên:

- Làm sao bây giờ ? Thanh Hà đạo trưởng mau mau xông vào giải cứu Đông nhi.

Thanh Hà hoàn toàn bối rối:

- Vô lượng thọ phạt ! Bấy lâu nay bản đạo vẫn luôn nghĩ cách giải phá Hồn Mang trận để đề phòng vạn nhất ! Nhưng...

Bệnh Cái gầm lên:

- Phá được hay không phá được ? Nói !

Thanh Hà ủ rũ:

- Bần đạo bất tài, không phá được !

Đoàn Như Hồng Bạch rú lên:

- Đông nhi !

Như một hiệu lệnh, sáu vi chưởng môn nhân, kể cả Giác Hải đại sư bất ngờ cùng gào lên hoảng loạn.

- Bọn ác ma đang xông ra kia !

- A di đà phật ! Lão cuồng sao lại hết cuồng ?

- Nguy tai ! Sao không thấy Thạch thiếu hiệp ?

- Ôi chao ! Thân thủ của bọn chúng sao nhanh đến vậy ?

Bệnh Cái mơ hồ hiểu được điều gì đã và đang xảy ra, lão gầm lớn, áp chế quần hùng:

- Mọi người không được hoảng loạn ! Chia nhau ra giao chiến với bọn chúng !

Thanh Hà ! Phần ngươi hãy xông trận Hỗn Mang, mau đưa tiểu tử họ Thạch ra ngoài này giúp mọi người ! Tiến lên đi !

Vút ! Vút !

Bệnh Cái vừa xông lên liền gặp chính Giáo chủ U Minh Giáo lao đến đón đầu:

- Lão ăn mày hôi thối kia ! Vận số lão đã đến rồi ! Nạp mạng nào !

Vù... vù...

Bệnh Cái phồng miệng lúng búng nói những lời thóa mạ khó nghe:

- Tên tiểu đạo thối tha ! Đến bây giờ ngươi mới dám chui đầu ra từ lỗ tròn của mù đại dâm đại loạn kia à ? Đờ !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Bệnh Cái rúng động trước ngọn chưởng không ngờ quá lợi hại của lão đạo Thanh Vân thối tha ! Lão thịnh nộ lôi đình lướt đến.

Vút !

Vù... vù...

Trong khi đó, Tư Đồ Ngọc hoàn toàn phần uất khi chạm mặt mù Lâm Từ Hà:

- Phản đồ ! Mụ còn chưa nạp mạng à ? Đờ !

Vù... vù...

Mụ Lâm Tứ Hà cười giảo hoạt:

- Tiện tỳ, là người phải theo chân mục ni Đông Hải mới đúng ! Đờ !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Tư Đồ Ngọc không mấy tin vào diễn biến vừa xảy ra ! Nàng nhờ có hai chiêu U Minh nên võ công tăng tiến nhưng xem ra vẫn không là đối thủ của mục phản đồ.

Nàng bị chấn lùi và kịp thức ngộ hiện cảnh. Nàng đành dùng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc xen lẫn với Đông Hải Nhất Thốn Chi để vừa chi trì trận đấu vừa đưa mắt lướt nhìn toàn cục diện.

Nàng nhìn thấy sáu vị chưởng môn nhân đang cùng Tạ Như Hoàng, Đoàn Như Hồng Bạch và Túy Lúy Cái lập thành Cửu Môn U Minh trận để chỉ vây khốn một mình lão cuồng Tây Môn Đạo.

Lão không còn cuồng nữa vì thực chất lão đang ung dung tiến thoái giữa Cửu Môn U Minh trận.

Còn Thẩm Như Bích thì hùng hùng hổ hổ lao vào Đổng Đại Lâm vốn là kẻ tử đối đầu.

Trong khi đó ả Tây Môn Tuyết Mai lại tha hồ đùa bỡn khích nộ Kha Như Lục chỉ còn độc nhất mỗi một cánh tay và một chân.

Ngược lại, Thanh Hà như quên đi ư phân phó của Bệnh Cái cứ lăn xả vào lão Bảo chủ Bích Huyết Bảo Đổng Đại Thừa như muốn trả lại mỗi hận ngày nào.

Nàng vội nghĩ:

- Thế là hết ! Kha nhị bá, Thanh Hà, cả hai đầu phải là đối thủ của đối phương có bản lĩnh thâm hậu hơn ! Ta và Bệnh Cái lão tiền bối e cũng chung tình trạng ! Hà... ! Chỉ mong sao Thạch huynh mau mau xuất hiện ! Bằng không, hậu quả rất khó lường !"

Nàng không dám nghĩ đến trận giao chiến giữa Cửu Môn U Minh trận và lão Tây Môn Đạo. Vì càng nghĩ đến nàng càng nhìn thấy đủ mọi điều bất lợi. Sự ung dung của lão Tây Môn Đạo đủ để nói lên tất cả ! Nàng còn trông mong gì chín nhân vật nọ sau khi kìm chế Tây Môn Đạo sẽ nhanh chóng tỏa ra tiếp trợ mọi người ! Ngược lại, nàng đang lo sợ rằng ở trận giao chiến đó kết quả càng thảm hại hơn.

Nàng đang còn một tia hy vọng mỏng manh. Đó là Thẩm Như Bích sớm kết thúc Đổng Đại Lâm để nhanh chóng tìm được phương lược hay nhất giúp quần hùng.

Nàng nghe mục Lâm Tử Hà quát:

- Tiện tỳ ! Người gọi ta là phản đồ vậy ai là kẻ đem thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc truyền bá khắp thiên hạ ? Đờ !

Vù... vù...

Giữa nàng và mục Lâm Tử Hà đều rình rập nhau từng cơ hội ! Cả hai cùng tinh thông thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc nên khó lừa được nhau ! Có chăng mục Lâm Tử không dám dùng thủ pháp đó trước vì chỉ sợ Tư Đồ Ngọc dùng Đông Hải Nhất Thốn Chỉ hãm hại.

Ngược lại, do nàng cứ vận dụng mãi Di Hoa Tiếp Mộc khiến mục phải nhiều phen phí lực vô ích nên càng đánh mục càng phần hận.

Mục luôn tìm lời khích nộ nàng, hy vọng nàng vì quá giận sẽ chấp nhận cùng mục đối chiêu ! Chỉ có như thế mục mới có cơ hội tận diệt nàng !

Nghe mục nói như thế, buộc lòng nàng phải mắng mục:

- Bình sinh gia sư vốn xem kẻ ác như kẻ thù. Ta có điểm chỉ mọi người thủ pháp này cũng là hợp tâm nguyện một đời của gia sư. Mục có đởm lược thì dùng thủ pháp đó xem nào.

Khích nộ nàng, không ngờ bị nàng khích nộ trở lại, mục uất ức:

- Tiện tỳ ! Người tưởng ta không có cách nào giết người được ư ? Xem đây !

Vù... vù...

Nàng tặc lưỡi:

- Chà... chà... ! Có là Cửu Môn Minh chưởng cũng chỉ vô ích thôi ! Xem này !

Nàng tiếp dẫn ngọn chưởng của mục sang một bên.

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Mục lao đến như tên bắn.

Vút !

Mục quát thật lớn:

- Bích Huyết U Minh Chưởng ! Đỡ !

Vù... vù...

Nàng khế dịch người nhờ Nhất Thốn Quá Hải thân pháp.

Vút !

Nàng đùa bỡn mục:

- Hóa ra bản thân mục cũng phải quy lụy Đồng Đại Thừa để có Bích Huyết Kiếm Quyết ư ? Đáng tiếc, cũng là vô ích! Đi nào !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Bị nàng liên tiếp làm cho hai chiêu phải ra vô dụng mụ điên tiết:

- Tiện tỳ ! Đỡ !

Vù... vù...

Nàng lắc vai tránh chiêu.

Vút !

Và bất ngờ nàng xuất thủ:

- Thì đỡ này !

Viu... viu...

Nhìn thấy Đông Hải Nhất Thốn Chỉ đang được nàng phát xạ, mụ cả mừng:

- Là người muốn chết ! Đỡ !

Vù... vù...

Mụ không dám vận dụng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc ! Mụ đang thi triển Cửu Môn U Minh chưởng, định đả bại nàng nếu thật sự nàng dám cùng mụ đối chiêu !

Ào... Ào...

Xuất kỳ bất ý, nàng hướng ngọn chỉ kinh về phía ả Tây Môn Tuyết Mai cứu nguy cho Kha Như Lục mà nàng loáng thoáng trông thấy.

Đồng thời nàng dùng thân pháp Nhất Thốn Quá Hải để lao đi.

Vút !

Ngọn kinh mất mục tiêu của mụ liền rơi xuống nền đất.

Ầm ! Ầm !

Cả giận, mụ đuổi theo !

Vút !

Mụ quát lên the thé:

- Tiện tỳ sao lại chạy ? Đứng lại nào !

Tư Đồ Ngọc sau khi bất ngờ xạ kinh khiến ả Tây Môn Tuyết Mai mất đi cơ hội hạ thủ Kha Như Lục, nàng lao đến phát chiêu.

- Ả Tây Môn xấu xa ! Đỡ !

Vù... vù...

Đoán biết thái độ của Tư Đồ Ngọc, Tây Môn Tuyết Mai xuất kinh chặn lại:

- Nội tổ mầu để ả cho hài nhi ! Tiện nhân ! Đỡ !

Vù... vù...

Mụ Lâm Tử Hà được dịp phát tiết, liền cười lên the thé:

- Hé... hé... hé... ! Tên phế nhân kia ! Nằm xuống nào !

Vù... vù...

Tư Đồ Ngọc kịp nghĩ lại ! Lo sợ cho Kha Như Lục khó bề đương đầu với mụ Lâm Tử Hà, nàng vội tiếp dẫn chưởng của Tây Môn Tuyết Mai sang hướng của mụ.

Ả Tuyết Mai bực tức thét lên:

- Lại là Di Hoa Tiếp Mộc ! Hừ ! Đờ !

Vù... vù...

Ả phát xuất thêm một kinh nữa, quyết hạ thủ Tư Đồ Ngọc cho bằng được.

Tư Đồ Ngọc đành phải nhảy tránh.

Vút !

Trong khi đó, ngọn kinh của mụ Lâm Tử Hà gặp phải chưởng kinh của Tây Môn Tuyết Mai do Tư Đồ Ngọc dùng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc đưa đến !

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Tiếp đó mụ bị Kha Như Lục dùng độc thủ quật chưởng vào.

Vù... vù...

Mụ ngắm nhìn Kha Như Lục và nảy một độc kế.

Mụ vươn tay xuất kinh đỡ chưởng của Kha Như Lục.

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Hự !

Đúng như Tư Đồ Ngọc nhận định, Kha Như Lục từ khi là phế nhân, võ công bị suy giảm, không thể đương đầu với mụ Lâm Tử Hà.

Nhìn thấy Kha Như Lục loạng choạng té ngã, Tư Đồ Ngọc lao đến và hét âm lên:

- Chớ hại mạng người ! Đờ !

Vù... vù...

Tuy nhiên, do mụ Lâm Tử Hà đã sẵn có ý định, mụ nhanh tốc thi triển Nhất Thốn Quá Hải thân pháp để lao về phía Kha Như Lục như tên bắn.

Vút !

Mụ chớp lấy Kha Như Lục và dùng chính thân hình của họ Kha để đỡ vào chưởng kinh của Tư Đồ Ngọc:

- Người còn không thu kinh !

Tư Đồ Ngọc choáng váng vì không ngờ gặp phải thủ đoạn này của mục họ Lâm. Nàng phải thu kinh về.

Bật cười, mục lao đi.

- Ha... ha... ha...

Vút !

Tư Đồ Ngọc vội đuổi theo vì chưa rõ mục muốn làm gì Kha Như Lục.

Vút !

Như ác ý vừa nghĩ ra, mục lao thẳng về phía Thẩm Như Bích.

Đưa thân hình Kha Như Lục ra cho họ Thẩm nhìn thấy, mục đắc ý rít lên:

- Nhị sư đệ của người đây này ! Ha... ha... ha...

Thẩm Như Bích giật nảy mình ! Thế là Thẩm Như Bích lộ sơ hở.

Đồng Đại Lâm nhanh tay quật kinh:

- Thầm lão tặc ! Chết !

Vù... vù...

Mục Lâm Tử Hà lợi dụng lúc Thẩm Như Bích bị bối rối vì chưởng kinh tối hậu của Đồng Đại Lâm, mục găm lên:

- Trúng !

- Hự !

Không thể nào kịp trở tay, Thẩm Như Bích nhanh chóng bị mục Lâm Tử Hà chế trụ huyết đạo.

Tư Đồ Ngọc càng thêm thất kinh tận lực lao vào mục Lâm Tử Hà:

- Đỡ !

Vù... vù...

Và nàng một lần nữa phải thu chiêu khi bị mục Lâm Tử Hà đưa thân hình Kha Như Lục vào đúng chưởng kinh của nàng.

Trong khi đó, như hiểu được ý đồ của Thái Giáo chủ lão phu nhân, Đồng Đại Lâm thay vì hạ thủ lại chộp lấy Thẩm Như Bích.

Hắn nhanh chóng lao về phía phụ thân hắn đang vờn đuổi Thanh Hà lão đạo.

Vút !

Khi đến đủ gần, hắn ném Thẩm Như Bích vào ngay Thanh Hà:

- Chộp lấy nào !

Vút !

Thanh Hà đang lưỡng cống trước bản lãnh cao thâm của Đổng Đại Thừa, giờ lại càng thêm bất ngờ khi nhìn thấy Thẩm Như Bích bị ném ngay vào bản thân !

Theo bản năng, Thanh Hà đành đưa cả hai tay chộp lấy Thẩm Như Bích.

Tiếng hô hoán đề tỉnh của Tư Đồ Ngọc đến lúc này mới lọt tai Thanh Hà:

- Đạo trưởng đừng lầm mưu bọn chúng !

Đã muộn ! Và dù không muộn đi nữa Thanh Hà đạo trưởng đâu thể nào không chộp giữ Thẩm Như Bích ?

- Hự !

Thanh Hà ngay lập tức bị Đổng Đại Thừa chế trụ huyết đạo.

Cũng lúc đó, do có ả Tây Môn Tuyết Mai bất ngờ tập kích, Bệnh Cái vì phân tâm phải bị Giáo chủ U Minh giáo quật cho một kinh cật lực.

- Lão ăn mày hôi thối ! Nạp mạng đi nào !

Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Oa !

Nhìn qua cục diện Tư Đồ Ngọc vội hoành người tháo chạy trước khi bị bọn ác ma phát giác.

Vút !

Phấn khích trước kết quả đạt được, Đổng Đại Thừa, Đổng Đại Lâm cùng chộp lấy Thẩm Như Bích và Thanh Hà đạo trưởng ! Cả hai vội động thân lao theo mục Lâm Tử Hà vẫn đang khư khư giữ Kha Như Lục.

Bọn chúng ba người cùng lao về phía Cửu Môn U Minh trận là nơi duy nhất còn đang giao chiến.

Lúc đó khi Bệnh Cái đã hôn du địa phủ, Giáo chủ U Minh Giáo và Tây Môn Tuyết Mai cũng lao đến như đồng bọn.

Đứng ở bên ngoài Cửu Môn U Minh trận mục Lâm Tử Hà bất ngờ quát lên:

- Dừng tay !

Không hiểu là điều gì đang xảy ra, chín người đang lập thành Cửu Môn U Minh trận vội vàng dừng lại.

Nhanh và độc ác không thể tả, sau cái láy mắt ra hiệu của mục Lâm Tử Hà, bọn ác ma ở bên ngoài liền xuất ý ra tay chế trụ huyết đạo của năm trong số chín nhân vật lập trận.

Hự ! Hự ! Hự !

Phịch ! phịch ! Phịch !

Bốn nhân vật còn lại tròn mắt kinh ngạc, bất động như hóa đá.

Và khi họ hiểu ra sự thể thì đã bị lão Tây Môn Đạo vươn tay khống chế tất cả.

Hự ! Hự !

Phịch ! Phịch !

Điểm qua nhân số, mục Lâm Tử Hà rít lên:

- Ả Tư Đồ Ngọc đã trốn thoát ! Mau đuổi theo !

Lão Tây Môn Đạo cười lên ngăn lại:

- Không cần đâu ! Nha đầu đó đâu quan trọng bằng tiểu tử ở trong kia ! Ha... ha... ha...

Nhìn theo tay lão, bọn ác ma vẫn thấy Hỗn Mang trận im lìm, chưa thấy động tĩnh gì của Thạch Hiểu Đông.

Dù không nói ra nhưng qua việc mục Lâm Tử Hà lưu lại, không nghĩ đến chuyện đuổi theo Tư Đồ Ngọc nữa cho thấy bọn chúng quả nhiên đã từng xem và đang xem Thạch Hiểu Đông là một đại kinh địch thật sự.

Giáo chủ U Minh Giáo vẫy tay:

- Phụ thân nói không sai ! Nào tất cả cùng tiến vào tận diệt tiểu tử !

Xua tay ngăn lại, Tây Môn Đạo cười khẩy:

- Cũng không cần như vậy ! Ta đã có cách khác hay hơn và không ngại tiểu tử nhân đó trốn thoát.

Quay sang Đổng Đại Lâm, Tây Môn Đạo hất hàm hỏi:

- Những món quà của lão Vũ Văn Mộ Điền người cất đâu rồi ?

Đổng Đại Lâm thoáng lúng túng:

- Nội tổ lão nhân gia muốn hỏi món gì ?

Lão quắc mắt:

- Vu Hồi Lân Hỏa Đạn !

Quá đổi kinh hãi, Đổng Đại Lâm líu ríu:

- Lão nhân gia quả là thần thông quảng đại. Không có gì có thể che giấu được lão nhân.

- Người cất ở đâu ? Mau đem cả ra đây !

Bị lão Tây Môn Đạo quát nạt, Đổng Đại Lâm đành chạy đi một lúc rồi quay lại !
Trên tay hắn là một bọc to tướng !

Nếu trong bọc đó đúng là Vu Hồi Lâm Hỏa Đạn thì phải có không ít hơn một trăm hoàn.

Hắn cố phân minh để giải thích hành vi lén lút của hắn:

- Lúc lão Đại Ngạc Vương bị thảm tử, hài nhi lục soát khắp Dĩ An Viện và tìm thấy những món này của lão ! Hài nhi vì chưa nghĩ ra cách dùng nên vẫn...

Tây Môn Đạo mắng át đi:

- Một lần thì không sao, nếu còn lần sau, hừ !

Sau đó lão bảo Đổng Đại Lâm:

- Ở đây chỉ có người là biết sử dụng những món này ! Ta nói có đúng không ? Hừ !
Dem ném tất cả vào Hỗn Mang trận nhanh lên!

Từ vách núi Cửu Cung gần đó, sau một gộp đá, Tư Đồ Ngọc nhìn thấy tất cả ! Và nàng hoàn toàn không hiểu gì Đổng Đại Lâm đang thi hành điều gì ? Nàng chỉ biết gã cứ đi vòng quanh khu mộ tháp, hiện đang là Hỗn Mang trận đang vây hãm Thạch Hiểu Đông ! Vừa đi gã vừa ném vào những vật tròn và đen vào tận bên trong trận đồ !

Sau đó, ngoại trừ lão Tây Môn Đạo và mục Lâm Tử Hà còn lưu lại, bốn tên ác ma kia bất ngờ bỏ đi.

Chúng đang hăm hở quay lại với thật nhiều những cành cây khô vốn có sẵn ở chân núi Cửu Cung và Nhất Trụ Phong.

Nhìn chúng lần lượt xếp chỗ cây khô vào quanh trận, hết lượt này đến lượt khác, nàng hiểu:

- "Là Vu Hồi Lâm Hỏa Đạn của Vũ Văn đại thúc ! Đại thúc đã tạo phản và bây giờ di vật của đại thúc lại hãm hại chính Thạch huynh của ta ! Trời già sao lại cay nghiệt ? Thạch huynh ? Vì muội muốn báo thù cho tất cả, muốn thay võ lâm diệt trừ ác ma, nhìn huynh phải thảm tử muội đành mang tiếng bội bạc, tham sanh úy tử ! Thạch huynh ! Ngay khi báo thù xong, muội nguyện cùng xuống suối vàng với huynh !

Nhắm mắt khẩn nguyện thầm, bên tai Tư Đồ Ngọc liền nghe hàng loạt những tiếng chấn động thi nhau nổ rền như những tiếng sấm !

Không cần phải mở mắt nhìn Tư Đồ Ngọc cũng mừng tượng được những gì đang xảy ra.

Gọi là Vu Hồi Lân Hỏa Đạn vì hỏa dược này sau khi được bố trí xong chỉ cần chủ nhân của nó dùng chân lực đúng và đủ là dễ dàng kích nổ Lân Hỏa Đạn. Có như thế, kẻ dùng Vu Hồi Lân Hỏa Đạn mới không bị ảnh hưởng của chấn động.

Với cả trăm hoàn Vu Hồi Lân Hỏa Đạn, Tư Đồ Ngọc mừng tượng cả khu mộ tháp tức khắc bị phá hủy ! Sau đó, cũng do Vu Hồi Lân Hỏa Đạn, một vành đai lửa do những cành cây khô phát hỏa sẽ ngăn cản Thạch Hiểu Đông thoát ra nếu chàng vẫn chưa bỏ mạng vì Vu Hồi Lân Hỏa Đạn.

Nhìn vành đai bằng lửa cao hơn mười trượng và sâu vào trong cũng xấp xỉ mười trượng lại bao giáp vòng khu mộ tháp, lòng Tư Đồ Ngọc cứ như kim châm muối xát.

Ánh hỏa quang lấp loáng khiến đôi mục quang của nàng hoa đi.

Nàng hoa mắt đến phải ngất đi !

Nàng nào biết rằng bọn ác ma còn ném mãi những cành cây khô vào càng sâu càng tốt bên trong trận.

Và sau hai canh giờ giữ vững ngọn lửa nhưng không thấy Thạch Hiểu Đông xuất hiện, bọn ác ma sau hàng loạt những tràng cười đắc ý mới chịu bỏ đi.

Lửa vẫn cháy !

Khu mộ tháp vẫn đỏ lửa !

Và Thạch Hiểu Đông mãi vẫn không xuất hiện !

Hồi 37**Trong Tử Cảnh Phát Sinh Kỳ Tích
Kim Cương Bất Hoại Diệt Dâm Tà****N**

gay loạt nổ đầu tiên khiến toàn hộ Hồn Mang trận phải kinh biến như đang cơn địa chấn, Thạch Hiểu Đông choàng tỉnh lại.

Chàng nghi hoặc đứng lên nhìn ra tứ phía. Khung cảnh trước mắt chàng hoàn toàn trống không, không còn những ảo giác như trong trận đáng lẽ phải có. Ngược lại, chàng như được khai mở nhãn quang để thoáng nhìn thấy những ngôi mộ địa nhấp nhô tứ phía !

Chàng thoáng nghĩ:

- "Hồn Mang trận bị giải phá ? Do ai ? Phải chăng là Thanh..."

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Chàng vừa nghĩ đến đây những ý nghĩ hãy còn rời rạc chưa minh bạch thì hàng loạt những tiếng chấn động nữa lại vang lên.

Đất dưới chân chàng cứ nhấp nhổm như trời như sục, như đất bằng bỗng dậy sóng.

Tiếp đó, có nhiều tiếng chấn động nữa tiếp tục xuất hiện ! Trong đó, có một tiếng chấn động khá gần chỉ cách chàng chưa đầy hai trượng !

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Dù đang long đầu hoa mắt vì tiếng chấn động quá kinh khiếp, chàng còn kịp có ý nghĩ:

- "Là Vu Hồi Lân Hỏa Đạn như ta đã nghe nói ? Vậy là bọn ác ma sau khi chế ngự mọi người định dùng biện pháp này tiêu diệt ta ?"

Chàng nhún người định lao đi ?

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Thêm một loạt chấn động nữa ! Lần này chàng bị dư lực của những chấn động hất bay về một phía !

Thịch !

Chàng nặng nề rơi xuống !

Sau đó đang cơn vánh vất, chàng mơ hồ cảm nhận có những luồng nhiệt khí rất nóng đang từ khắp nơi vây phủ lấy chàng.

- "Lửa ! Chúng dùng hỏa công ? Ôi chao, ta nguy mất !"

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Những tiếng chấn động vẫn liên tiếp phát nổ đưa từng luồng khí cực nóng phủ chụp thân chàng !

Chàng gượng cười ngời lên nhưng rồi chàng chỉ có thể há miệng để hớp lấy hớp để nhưng luồng khí cứ như chàng sắp sửa bị chết vì ngột !

- "Đúng là hỏa công ! Xem ra nhiệt khí này còn nóng hơn nước ở Tý Ngọ

Nhiệt Trì thập bội !"

Đang nghĩ như thế chàng nhìn thấy một ngọn đuốc bùng sáng đang chạy gần chỗ chàng đang nửa nằm ngồi.

- A... a...

Nếu không có tiếng la hét thảm thiết từ ngọn đuốc đang phừng phừng nọ, Thạch Hiểu Đông chưa chắc đã nhận ra đó là một ngọn đuốc bằng thân người, ngọn đuốc sống !

- "Là ai trong bọn Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị và Giác Viên đại sư ? Chỉ có họ mới bị bọn ác ma bất cận nhân tình để mặc cho chết mà không cứu !"

Hai ngọn đuốc sống nữa tiếp tục lao ngang vị trí của chàng.

- A... a...

- A... a...

Chàng thâm kinh tâm:

- "Rồi ta cũng phải như họ ! ? Cao xanh ơi cao xanh ! Nếu Thạch Hiểu Đông này có được một chút không khí trong lành chắc chắn sẽ vận dụng được chân khí ! Ô hô, có lẽ nào ta lại gặp cảnh ngộ khốc liệt này."

Vậy là ba nhân vật: Đàm Vô Luận Cổ Bất Nghị và Giác Viên đại sư phải nhận lấy vận mệnh dành cho họ ! Còn chàng ?

Thạch Hiểu Đông vì như người chết ngột nên chàng không thể nhắc được tứ chi ! Tứ chi của chàng hoàn toàn rũ liệt vô phương nhích động !

Trong khi đó, đến lúc này chàng mới nhận ra, quanh tứ bề ở chỗ nào cũng có những ánh lửa.

Với một trận hỏa công như thế này, Thạch Hiểu Đông hoàn toàn bế tắc !

Nhiệt khí từ tứ phương vẫn phủ chụp lấy chàng ? Tóc tai se lại, y phục khô giòn, toàn thân nóng bỏng, Thạch Hiểu Đông còn phải chịu đựng sự thống khổ của người bị ngột vì thiếu thanh khí !

Đúng vào lúc chàng hoàn toàn bó tay và phải phó thác cho số mệnh, một tia sáng bỗng lóe lên trong tâm trí chàng !

Chàng long mắt ngồi sáng và vận dụng tàn lực để ngồi lên.

Lâu thật lâu chàng mới hoàn thành ý định.

Lạ thật, vào lúc này chàng lại tọa công ! Tọa công để làm gì ? Hay chàng cho rằng trước sau cũng phải chết thiêu nên chàng phải chọn vị thế thích hợp để chết ? Chết cho xứng đáng một hậu nhân duy nhất của Viện chủ Dĩ An Viện ? Hay cho xứng với một nhân vật đã từng có một nguồn nội lực kinh hồn bạt tụy là một trăm năm mươi năm công phu tu vi ? Là thế nào cũng được.

Chỉ có điều y phục của chàng rồi cũng bốc cháy ! Y phục cháy, cả tóc cũng cháy nhưng thân hình chàng vẫn bất động.

Chàng đang là ngọn đuốc sống, sao chàng không đau đớn không kêu la như bao người khác cùng cảnh ngộ ?

Chàng đã mãn nguyện vì một cái chết có vị thế xứng hợp với chàng ?

Có lẽ thế vì chàng mãi mãi vẫn ngồi bất động, dù y phục rồi cũng cháy hết.

o0o

Lúc tỉnh lại, nơi Tư Đồ Ngọc đang phóng mắt nhìn chỉ còn là một vành đai toàn than hồng rực đỏ. Sâu hơn nữa, chỗ vành đai đó không thể bao phủ hết, lại là một bãi trống không và toàn một màu đen kịt.

Tít trên cao, cao thẳm có thể nhìn thấy được, Tư Đồ Ngọc rơi lệ khi nhìn thấy hàng vạn những vì tinh tú đang nhấp nháy !

Màn đêm đã buông phủ từ lâu !

Thời gian cho trận hỏa công cháy tàn, còn lại những than hồng đã là ngoài năm canh giờ ?

Có ai sống được suốt thời gian đó trong một nơi nóng khủng khiếp như thế đó ?

Không có ai cả ! Kể cả Thạch Hiểu Đông có đến một trăm năm mươi năm công phu tu vi.

Tư Đồ Ngọc rấm rức khóc, thương tiếc khóc, phẫn hận khóc, kể cả khóc cho tội phạm một hồng nhan.

Nàng khóc bao nhiêu, những vì tinh tú lấp lánh sáng tỏ đến bấy nhiêu: Có nghĩa là đêm đã khuya lắm rồi ! Giờ Tý chẳng ?

Nàng khóc mòn mỏi hơn ! Càng mòn mỏi với nàng, những hòn than hồng ở dưới kia, những vì tinh tú ở tít trên kia cùng mòn mỏi theo nàng ! Đêm dần tàn cùng với sức lực của bản thân nàng tàn dần !

Nàng thiếp đi trong mê mệt cũng như màn đêm đã mệt mỏi !

Vầng dương về rọi chiếu những tia sáng nhợt nhạt, đủ để xua tan bóng đêm, đủ để ru nàng vào giấc ngủ tằm tức đầy mộng寐.

Nàng choàng tỉnh như vầng dương thật sự tỉnh dậy !

Bãi đất trống trong tầm thị tuyến của nàng cho dù đang được rọi sáng bởi vầng dương nhưng không hề cho nàng hay bất kỳ một dấu hiệu nào khả quan, hy vọng.

Với chút đờm lược cuối cùng, nàng nói với chính nàng:

- Không lẽ ta để chàng tử vô địa táng ? ! Không được ! Nghĩa tử là nghĩa tận ! Có nhìn thấy chàng chết thảm như thế nào ta mới thêm dũng khí để sống để báo thù ! Chàng ơi ! Sao chàng nỡ bỏ thiếp vò vố một mình ? Chàng không biết thiếp đã thầm trao trọn con tim này cho chàng sao ! Chàng ơi... hỡi chàng !

Có đờm lược để nói lên chính tiếng nói thổn thức của con tim bấy lâu nay vì e ấp thẹn thùng phải che giấu, Tư Đồ Ngọc đương nhiên có đờm lược để chạy như bay từ vách núi Cửu Cung đến tận bãi đất trống đã từng là khu mộ tháp.

Vượt qua vành đai than hồng giờ đây tàn lụi, nàng choáng váng khi nhận thấy một thi thể cháy cong queo.

Chàng ư ?

Nàng lão đảo ngả nghiêng, phải cố lắm mới không quỵ ngã.

Chưa tin đó là chàng, người nàng thầm yêu, Tư Đồ Ngọc chấp chới bước đi như trong cơn mộng寐.

Phịch !

Nàng vấp ngã vì một vật chấn bất chợt ở dưới chân.

- "Là chàng ? ! Không phải ! Tuyệt nhiên không phải chàng !" !

Nàng thầm hy vọng như vậy khi phát hiện vật chấn đó chính là một thi thể khác cũng cháy xém đến không nhận diện được.

Nàng có lý do để hy vọng ! Bởi trong Hồn Mang trận đánh lẽ chỉ có một mình chàng bị vây khốn rồi bị hại bởi trận hỏa công, đằng này có đến hai ! Có hai tất phải có ba hoặc hơn nữa !

Vì nàng vừa nhớ ra có đúng ba nhân vật mãi cho đến lúc này vẫn chưa thấy tung tích ! Phải chăng đó là họ -Đàm Vô Luận -Cổ Bất Nghị -Giác Viên đại sư ?

Có được chút phấn khích hy vọng, Tư Đồ Ngọc bước đi nhanh hơn.

Thi thể thứ ba liền được nàng nhìn thấy. Đến lúc này chẳng còn lý do gì để Tư Đồ Ngọc ngóng tìm thêm một thi thể nữa !

Tuy nhiên, điều đó lại xảy ra !

Trước mắt nàng, khuất sau đống đổ nát của một ngọn tháp nào đó là thi thể của chính người mà nàng vừa trông vừa không trông để thấy !

Phịch !

Nàng khụy người xuống, tuyệt vọng !

Nàng há hốc miệng đing gào lên cho thỏa cơn đau lòng dày vò tâm trí cùng thân xác nàng !

Thế nhưng nàng kịp dừng lại những tiếng gào dù miệng vẫn còn há hốc.

Bởi cùng trước mắt nàng tuy chính là hình hài thật sự của chàng nhưng sao thân thể của chàng vẫn nguyên vẹn ?

Gọi là nguyên vẹn vì hình hài đó thật sự vẫn nguyên lành ! Tay đủ, chân đủ, da thịt đủ ! Chỉ có y phục là không còn !

Tư Đồ Ngọc hoang mang không hiểu là chàng chưa chết hay đã chết !

Nếu chết, tại sao chàng không chết thiêu đến không nhận diện được như ba thi thể kia ?

Nếu chưa chết sao chàng vẫn ngồi yên bất động và là ngồi yên trong tư thế tọa công và trong tấm nhục thể như đứa trẻ sơ sinh ?

Nàng ngắm nhìn chàng thật kỹ, thật tỉ mỉ mà không biết thế nào là then như bao nữ nhân khác trong trường hợp này.

Nàng nào nhìn thấy gì ngoài những lần ngang sọc khắp thân hình chàng trừ ở khuôn mặt !

Nàng biết qua lời kể của Vũ Văn Mộ Điền, đó là kết quả của lần tra tấn khốc liệt phi nhân tính của Giao chủ U Minh giáo ở tại Tý Ngọ Nhiệt Trì.

Ngoài những vết hằn thù đó, cho dù nàng cố công tìm kỹ đến đâu đi nữa cũng không thể nào tìm thấy bất kỳ vết cháy xém nào trên thân thể chàng !

Nàng như muốn bật thét lên:

- "Là kim cương bất hoại thân ? Chỉ có công phu này mới giúp chàng nguyên vẹn hình hài dù đã chết ! Chàng ơi ! Chàng đã thành công rồi ! Chàng đã luyện được kim cương bất hoại thân ! Chao ôi ! Thành công để làm gì khi chàng không còn nữa ?"

Nếu có điều gì đó khiến nàng không bật thét lên thì đó chính là một tia hy vọng thật mỏng manh vừa đến với nàng:

- "Biết đâu chàng chưa chết ? Biết đâu chàng đang cần ta cứu giúp ? Biết đâu... Biết đâu..."

Còn nhiều những câu hỏi "biết đâu" đã vô tình giúp cho nàng dừng bật thét !

Hy vọng tăng nhiều, dũng lực cũng tăng nhiều. Tư Đồ Ngọc di chuyển đến gần Thạch Hiểu Đông.

Nàng khẽ chạm vào da thịt của chàng.

Lạnh toát ! Cơ thể của Thạch Hiểu Đông không chút nào ấm áp của cơ thể sống !

Tuy nhiên, sự mềm mại đang có trên da thịt của chàng ngay lập tức đưa đến cho nàng một nhận thức.

- "Phải chăng đây là Quy Tức Đại Pháp ? Môn công phu đã thất truyền từ lâu?"

Se sẽ đưa tay đến gần mũi của chàng, nhịp tim của nàng chột hột hẫng.

- "Có hơi thở ! Dù nhẹ, dù mỏng như tơ nhưng đó chính là hơi thở ? Chàng vẫn sống ? ! Đây có là Quy Tức Đại Pháp hay Kim Cương Bất Hoại Thân gì đi nữa, chàng thực sự vẫn sống ! Chàng ơi ! Thiếp còn nỗi vui mừng nào hơn nếu như chàng vẫn sống !!"

Không một chút chần chừ, Tư Đồ Ngọc vội vàng khuân từng phiến đá từ đồng đồ nát của một ngọn tháp ! Nàng chồng chất những phiến đá lên với nhau tạo thành một vòng đai an toàn bảo vệ Thạch Hiểu Đông.

Nàng đủ tâm trí để hiểu rằng trong cảnh thập tử nhất sinh giữa sự công phá của Vu Hôi Lân Hỏa Đạn và trận đại hỏa công, Thạch Hiểu Đông không còn cách nào khác để tự bảo toàn tính mạng nên chàng phải tọa công ! Chàng đã vận dụng một loại công phu nào đó nàng chưa minh bạch để chi trì sự sống.

Và nếu đó là Quy Tức Đại Pháp công phu, chàng phải bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể từ từ hồi tỉnh. Hãy còn bốn mươi tám ngày nữa!

Còn nếu là Kim Cương Bất Hoại Thân công phu, chàng có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào. Có thể chỉ một lúc nữa chàng sẽ tỉnh, cũng có thể là một tuần trăng, mười tuần trăng hoặc lâu hơn !

Thế nào cũng được, dù sao chàng cũng phải cần có người bảo vệ trong lúc này, trong lúc chàng hoàn toàn như một đứa bé -Cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng -Bất kỳ ai nếu muốn cũng thừa sức giết chàng chỉ sau một cái cất tay hoặc động chân.

Vả lại với toàn thân không một mảnh vải che đậy như chàng, chỉ ít nắm mồ đá do nàng vừa kiến tạo cũng tạm đủ cho chàng che thân, không phải ngượng ngùng nếu chàng tỉnh lại và nhận ra có người khác phải đang làm hộ pháp cho chàng.

Bằng cơ trí mẫn tiệp, Tư Đồ Ngọc hành sự thật chĩnh chu.

Chính vì lòng hy vọng và tin chắc thế nào chàng cũng sống lại với nàng, khi kiến tạo nắm mồ đá, Tư Đồ Ngọc hoàn toàn không hề mang tâm trạng đau thương. Bằng không, đấy chính là hành động cuối cùng của nàng dành cho người thương yêu giờ đã ra đi vĩnh viễn ! Nàng lập mộ không phải cho người chết mà là đi bảo vệ cho người sống.

Trớ trêu và mai mỉa ! Khu mộ địa đầy ắp những nắm mồ là nơi an giấc nghìn thu cho người đã chết ! Thế nhưng giữa trùng trùng điệp điệp những nắm mồ đó lại có một nắm mồ đang giấu kín một người rõ ràng hầy còn tại thế.

Hành vi phản thường của Tư Đồ Ngọc vô tình lọt vào nhãn quang tinh tường của một nhân vật không đợi chờ xuất hiện.

Y lao đến thật nhẹ nhàng.

Vút !

Y cười giễu cợt:

- Ha... ha... ha... ! Ta đã đoán đúng ! Nàng nhất định phải đến đây !

Tư Đồ Ngọc long mắt nhìn y:

- Đổng Đại Lâm ! Người đến đúng lúc đó ! Chỉ có một mình người thôi sao ?

Đổng Đại Lâm đưa ánh mắt tà dâm ngấm nghĩa nàng:

- Một mình ta không đủ cho nàng sao ? Ha... ha... ha... ! Đã hai phen nàng thoát được tay ta, lần này, nàng hoàn toàn là của ta rồi ! Ha... ha... ha...

Hỏi là hỏi để dò xét thực lực, khi biết chắc y chỉ đến một mình, Tư Đồ Ngọc khoan tâm và nói:

- Là ta thuộc người hay mạng sống của người sẽ thuộc về ta ? Đờ !

Vù.. vù...

Đổng Đại Lâm cười khích nộ

- Trông kìa ! Nàng càng giận càng xinh đẹp! Ta chỉ thích những mỹ nhân hung hăng như nàng bây giờ thôi ! Hà... hà...

Y ung dung thi triển Di Hoa Tiếp Mộc thủ pháp, tiếp dẫn ngọn kinh của nàng sang một bên.

Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Tư Đồ Ngọc phẫn nộ:

- Mụ dâm loạn dám truyền thủ pháp này cho người ? Đáng chết !

Vù... vù...

Y cười ngả ngớn:

Nàng đoán sai rồi ! Là phu nhân của ta, là đại nương của nương tử chỉ điểm cho ta ! Thôi nào, nương tử ! Nàng vùng vẫy chỉ vô ích thôi ! Ha... ha... ha...

Đang cười, y ngậm miệng lại !

Vội hoành thân tránh sang một bên, Đồng Đại Lâm nạt đùa:

- Đông Hải Nhất Thốn Chỉ ! Nương tử định giết phu quân thật sao ?

Ầm !

Tư Đồ Ngọc kịp đổi chưởng sang chỉ lực, không ngờ thân thủ của y lợi hại hơn trước kia nhiều !

Bi y gọi là nương tử và tự nhận là phu quân, Tư Đồ Ngọc thế là bị y khích nộ:

- ác tặc ! Ta giết ngươi ! Đỡ !

Vù... vù...

Y cười nửa miệng:

- Muốn giết phu quân, nương tử chưa đủ tư cách đâu ! Hay nàng cho ta không bằng một mảy may tên tiểu tử nàng vừa an táng? Xem đây !

Vù... vù...

Y ung dung đối chưởng như không xem Tư Đồ Ngọc đủ tư cách đối đầu với y thật.

Ào... Ào...

Ầm !

Bị chấn lùi đến phải rúng động châu thân, đến bây giờ Tư Đồ Ngọc mới biết thân thủ của Đồng Đại Lâm hoàn toàn cách biệt so với trước kia ! Và là cao thâm uyên ảo hơn, không phải kém như lúc trước.

Y cười ngạo mạn:

- Thế nào ? Ta đủ tư cách để là phu quân của nàng chưa, nương tử ? Hãy ngoan ngoãn nào!

Vút !

Y lao đến.

Nàng thất thanh:

- Nhất Thốn Quá Hải thân pháp ?

Và nàng cũng động thân dịch chuyển, quyết không để lọt vào tay kẻ tà tâm !

Vút !

Y thích thú:

- Với cửu Môn U Minh chưởng đủ chín chiêu, sở học của ta hoàn toàn khác trước ! Cứ chạy đi, nương tử ! Đến khi nàng mệt lả nàng buộc phải hiến dâng cho ta ! Ha... ha... ha...

Nghe thổ lộ, Tư Đồ Ngọc mới hiểu nguyên nhân khiến quần hùng phải một phen đại bại. Chẳng lẽ trách Thạch Hiểu Đông dù có thân nội lực một trăm năm mươi năm công phu cũng phải bị cầm chân mãi trong khu mộ tháp ! Và chẳng trách chàng phải tìm cách chi trì mạng sống trong cơn tử cảnh:

Nàng cố tình chạy xa dần nắm mộ đang che giấu tấm hình hài và chút sinh cơ nhỏ nhoi của Thạch Hiểu Đông.

Vút !

Đồng Đại Lâm thì khác ! Y là kẻ bại hoại nên dễ dàng hấp thu thủ đoạn đê tiện của mụ ác bà Lâm Tử Hà.

Y bỗng dừng lại và không đuổi theo Tư Đồ Ngọc nữa.

Bất ngờ y kêu lớn tiếng:

- Nếu nàng nhất định chạy đi, nàng thử đoán xem ta sẽ làm gì với thi thể của tiểu tử kia nào ?

Y cố tình nói cho nàng nghe ! Vì đã nghe, nàng phải học tốc lao trở lại:

- ác tặc ! Là người buộc ta phải liều mạng với người ! Đỡ !

Viu... viu...

Y đặc ý:

- Ái chà ? Lại là Nhất Thốn Đông Hải Chỉ ? Xem đây !

Vù... vù...

Viu... viu...

Ầm !

Đã chuẩn bị sẵn, Tư Đồ Ngọc nương theo sóng kinh của lần chạm chiêu để thi triển thân pháp Nhất Thốn Quá Hải và chạy vòng quanh thân y !

Vút !

Y bật cười:

- Có thể chứ ! Nàng chạy gần như thế này ta mới có dịp ngắm nhìn vóc dáng mỹ miều của nàng ! Ha... ha... ha...

Y cũng chạy như nàng !

Vút !

Kẻ trước người sau cả hai vô tình chạy quanh nắm mồ đang che kín Thạch Hiểu Đông.

Nhìn theo bóng dáng mờ ảo của họ, khó có thể biết giữa họ ai đuổi theo ai ?

Phải một lúc lâu sau đó, khi y đã thu hẹp dần khoảng cách mới thấy chính là y đang đuổi sau nàng.

Đang chạy nàng kêu thầm:

- Đây không phải là kế sách hay !

Biết đâu với kẻ thủ đoạn như y, có khả năng y sẽ bất ngờ làm kinh động đến chàng.

Đang nghĩ nàng nghe y bảo:

- Nương tử có biết ta đang trù tính một việc gì không ? Cứ như Thái Giáo chủ lão phu nhân vậy, ta định quật mồ tiểu tử kia và hành hạ y...

Uốn mình vọt lên cao, từ trên cao nàng quát ngược xuống:

- Người mất hết nhân tính rồi chẳng ? Đỡ !

Vù... vù...

Y đình bộ, cười dòn dã:

- Là ta được lão phu nhân giáo huấn mà ! ? Xem đây !

Trong cơn phẫn nộ khi quật chưởng xuống nàng quên mất một điều hệ trọng.

Còn y thì không quên bao giờ !

Y ung dung thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc, hướng chưởng kinh phần nộ của nàng vào ngay nắm mồ đá của Thạch Hiểu Đông !

Vù...

Nàng định thu kinh nhưng đã muộn.

Ầm !

Nàng thất sắc khi nhìn thấy thân hình Thạch Hiểu Đông bị chấn kinh làm lay động.

Đồng Đại Lâm cũng phải lay động mục quang khi kêu tên:

- Ôi chao ! Tiểu tử sao vẫn nguyên vẹn hình hài ?

Nhân cơ hội hiếm có này, Tư Đồ Ngọc bất thần nhắm vào y phát xạ chỉ kinh.

Viu... viu...

Kịp thời phát hiện y động nộ:

- Tiệt tỳ ! Ta giết người trước rồi sẽ dày vò người sau ! Đỡ ! Đỡ !

Vù... vù...

Vù... vù...

Do phải quay người để diện đối diện với Tư Đồ Ngọc hầu thực hiện theo lời vừa nói, y hoàn toàn không hay biết ở sau lưng y đang diễn ra điều gì !

Y chỉ thoáng kinh ngạc khi nhìn thấy đôi mục quang chột thất thần của Tư Đồ Ngọc. Cho đó là sự kinh sợ của nàng trước lời dọa nạt của y, y như mũi lòng:

- Nàng yên tâm ! Nếu nàng ngoan ngoãn hầu hạ ta, ta đoán chắc sẽ...

Linh đài huyết của y như có một vật gì đó chạm vào khiến y sinh nghi.

Cũng lúc đó, một giọng nói lạnh như băng chột rót vào tai y:

- Sẽ như thế nào, Đồng Đại Lâm ?

Rùng mình kinh hãi, y kêu và không dám tin là kêu đúng:

- Thạch Hiểu Đông ?

Âm thanh kia đáp lại chỉ một âm gọn lỏn:

- Đúng !

Vụt !

Toàn thân y vụt xoay nhanh và là tự xoay thành vòng quanh thân y.

Một hấp lực kỳ bí buộc y không thể không quay.

Đang quay như thế, cùng một lúc y có hai cảm nhận ! Cảm nhận thứ nhất y dù đang quay nhanh nhưng cũng biết y phục của y đang được ai đó cởi ra. Cảm nhận thứ hai, y nhận thức được hình ảnh lóa lờ vừa đập vào mục quan của y chính là Thạch Hiểu Đông thật sự !

Cùng với hai cảm nhận này y cũng kịp thời có ngay một ý định.

Thật nhanh y thực hiện theo ý định vừa nảy ra.

Vù...

Y chợt động hữu chuông vỗ nhanh vào vùng tâm thất của Thạch Hiểu Đông, đúng vào lúc thân hình của y xoay đến đối diện với chàng.

Y đặc ý khi nghe chuông kinh của y thật sự chạm vào nhục thể Thạch Hiểu Đông.
Ầm !

Y lại tiếp tục xoay quanh thân cho đến lần thứ hai nhìn được Thạch Hiểu Đông. Y lại có hai nhận thức cùng một lúc.

Nhận thức thứ nhất: Thạch Hiểu Đông, hoàn toàn bình chân như vại.

Nhận thức thứ hai: không những chàng bình ổn mà giờ đây trên tám thân trần trụi của chàng đang được chính y phục của y che đậy.

Cùng với hai nhận thức đó, y kịp thời lại có một ý định khác.

Y thực hiện ý định là tự nhìn vào bản thân y.

Y tái sắc đến nhợt nhạt.

Dù y hãy còn kín đáo nhờ vào mảnh vải nhỏ cuối cùng nhưng tự y cho rằng y đang trong trạng thái đáng tủi hổ.

Y vòng hai tay như muốn che thân !

Thạch Hiểu Đông cười lạnh:

- Hạng người như ngươi còn gì sĩ diện mà người sợ ?

Y đang nghi đến điều này ! Vì thế, hai tay định vòng che thân liền được y nhanh tốc xuất thủ.

Tả thủ nhắm vào Khí Hải huyết, hữu thủ vỗ mạnh vào Đan Điền huyết, hai tử huyết này đương nhiên là của Thạch Hiểu Đông !

Bình ! Bình !

Thạch Hiểu Đông trôn người nhận đủ hai kích của y.

Y bủn rủn tứ chi khi mừng tưởng rằng song thủ của y vừa vỗ vào hai tảng đá cứ trợ trợ.

Nhận thức cuối cùng chợt đến với khi y buột miệng gào lên:

- Kim Cương Bát Hoại Thân ?

Chàng đáp gọn:

- Đúng !

Hữu thủ của chàng chớp động vỗ ngay xuống Thiên Linh Cái của y.

Vù...

Tứ Đồ Ngọc vụt kêu lên:

- Khoan hãy giết y !

Kêu thì kêu, Tư Đồ Ngọc hầu như không bao giờ tin rằng trên đời này lại có người đang xuất thủ ở một khoảng cách quá gần như vậy lại có thể dừng lại như nàng vừa kêu.

Tuy nhiên, nàng không còn hiểu nàng đang có một tâm trạng như thế nào nữa lúc nhìn thấy hữu chưởng của chàng thật sự đã dừng lại và chỉ cách Bách Hội huyết của Đồng Đại Lâm trong đường tơ kẽ tóc !

Hự !

Tư Đồ Ngọc trở lại thực tại khi nghe họ Đồng kêu lên một tiếng đau đớn.

Biết hẳn đã bị chàng phế bỏ võ công,

Tư Đồ Ngọc liền miêng tra vấn hẳn:

- Nói mau ! Quân hùng đang bị bọn người giam giữ ở đâu ?

Y nào muốn đáp, nhưng với ánh mắt đầy uy hiếp của nàng, y buộc lòng phải đáp:

- Ở Dĩ An Viện.

Nàng run rẩy toàn thân:

- Như người vừa nói, phải chăng mục ác bà đã quật mộ lão Viện chủ Dĩ An Viện ?

Sắc diện của Thạch Hiểu Đông không còn trơ trơ như gỗ đá nữa sau khi nghe nàng hỏi câu này.

Chàng nghe Đồng Đại Lâm đáp mà căm phẫn:

- Phải!

Chàng quát hỏi:

- Mục muốn làm gì di thể của gia nội tổ ?

Y bỗng cười lên man dại:

- Còn làm gì nữa nếu không phải để hành hạ và báo thù ? Ha... ha... ha...

Bộp !

Không chút xót thương chàng quật vỡ thủ cấp của Đồng Đại Lâm.

Đưa tay cho Tư Đồ Ngọc, chàng không giấu được sự khẩn trương:

- Ngọc muội mau đưa tay cho ta.

Đoán được ý định của chàng, nàng đưa tay ra.

Vút !

Như bóng u linh mờ nhạt giữa ban ngày, bóng nhân ảnh của cả hai liền mất hút !

Hồi 38**Thần Công Tuyệt Đỉnh Diệt Ác Ma
Thảm Trạng Kinh Hoàng Dĩ An Viện**

Đã nghe Tư Đồ Ngọc thuật lai toàn bộ những gì đã xảy ra, ngay khi đến Dĩ An Viện và nhìn thấy cỗ quan tài màu đen của nội tổ thật sự đã bị mù ma bà quật lên, đặt trước Dĩ An viện, Thạch Hiểu Đông chỉ muốn ngay lập tức hiện thân để diễn khai một trường huyết sát !

Tuy nhiên, một diễn biến kỳ lạ bỗng phát sinh khiến Thạch Hiểu Đông phải thay đổi ý định.

Ngay phía trước Dĩ An Viện, một vòng tròn toàn là người của các phái đang chú mục nhìn vào khoảng đất trống ở trung tâm.

Đứng đầu các phái có đúng chín nhân vật ! Trong số đó có bảy vị chưởng môn nhân là Giác Hải -Thiếu Lâm, Thanh Hà -Võ Đang, Nga My -Thiết Phát Loan sư thái, Hoa Sơn -Tịch Dương Vũ Kiếm Bàng Tiêu, Không Động -Bát Tý Du Long La Thiên Địch, Côn Luân -Trang Kỳ, Điểm Thương -Khúc Hà Sa.

Còn hai nhân vật đứng đầu hai phái Tuyết Sơn, Thanh Thành do Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị đã chết ở khu mộ tháp nên đây có lẽ là hai nhân vật được mù ma bà Lâm Tử Hà lựa chọn !

Cả chín nhân vật này đều đưa hữu thủ ra phía trước với mỗi người một tấm U Minh lệnh bài còn gọi là Tử Lệnh Bài !

Còn một nhân vật nữa cũng cầm một tấm Tử Lệnh Bài thứ mười. Đó là Túy Lúy Cái ở Cái Bang.

Đứng cạnh cỗ quan tài một bên là lão Tây Môn Đạo đang vận y phục bằng gấm với lệnh bài Giáo Chủ U Minh đeo trước ngực ! Sau lão Tây Môn Đạo là Đổng Đại Thừa với lệnh bài phó Giáo chủ U Minh ! Bên còn lại của cỗ quan tài là mù ma bà Lâm Tử Hà uy nghi với lệnh bài cũng là Giáo chủ U Minh.

Đây là điều kỳ lạ thứ nhất được Thạch Hiểu Đông và Tư Đồ Ngọc nấp bên cạnh cùng phát hiện ! Bọn chúng không lưu giữ nữa chức danh Thái giáo chủ và Thái Giáo chủ phụ nhân U Minh giáo, tại sao ?

Phải chăng là vì lão đạo Thanh Vân, Tây Môn Khuyết, nguyên Giáo chủ U Minh Giáo đang cùng thiếu Giáo chủ Tây Môn Tuyết Mai đã có điều gì lầm lỗi nên phải mất đi chức vị Giáo chủ và hiện phải quỳ ngay phía trước cổ quan tài ?

Đó là điều kỳ lạ thứ hai !

Điều kỳ lạ thứ ba cũng là điều sau cùng là đồng quỳ phục phía trước cổ quan tài, Thẩm Như Bích, Kha Như Lục, Tạ Như Hoàng và Đoàn Như Hồng Bạch và đưa mắt nhìn Tây Môn Khuyết và Tây Môn Tuyết Mai vừa dân dấn nước mắt !

Khế ấn Tư Đồ Ngọc phục xuống, Thạch Hiểu Đông dùng bí pháp truyền âm nhập mật bảo nàng:

- Sự tình nảy hoàn toàn ngoài dự liệu của chúng ta, muội không nên vọng động.

Tư Đồ Ngọc gật đầu với nét mặt hoàn toàn hoang mang.

Mọi việc sáng tỏ dần khi cả hai nghe mục ma bà ra lệnh:

- Đưa hình cụ cho lão thân nào !

Nhanh tay, Đồng Đại Thừa vừa đặt vào tay mục ma bà một ngọn trường tiên có gắn đầy những móc câu sắc bén vừa lầu bầu:

- Tiểu nhi Đại Lâm không biết đã lẩn đâu mất ! Đúng là không biết sống chết !

Đợi khi xong việc, thuộc hạ nhất định sẽ trị tội y !

Nhận lấy ngọn trường tiên được mục gọi là hình cụ, mục cười nhẹ:

- Hấn là đứa trẻ ngoan, rất có tâm cơ ! Có lẽ hấn đoán được chuyện hôm nay, vì sợ liên lụy với lũ cầu tạp chúng hấn cố tình lánh mặt, như vậy cũng hay, lão thân đâu thể trách phạt hấn.

- "Mục mắng ai là cầu tạp chúng ? Nếu là Tây Môn Khuyết, không lẽ mục mắng chính mục?"

Vụt ! Chát !

Đang ngẫm nghĩ, ngọn trường tiên trên tay mục bỗng loang loáng quật thẳng vào thân thể đang quỳ của Tây Môn Khuyết khiến Thạch Hiểu Đông hết sức sửng sờ !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Chàng nhìn và mừng tượng cảnh tượng hôm nay chính tây Môn Khuyết cũng đã tra tấn gã họ La, Mao Sơn Tam Quỷ bằng chính nhục hình như bây giờ.

Cũng một nhát roi là năm bảy mẩu thịt nhỏ bị móc câu sắc bén giật ra khỏi thân hình của người bị nhục hình.

Mỗi một mẩu thịt bay đi là có một tia máu nhỏ vọt phún ra ! Nỗi đau này chàng nghĩ, Tây Môn Khuyết có hứng chịu cũng là quá đúng so với những hành vi ác độc và tàn khốc trước kia, hẳn đã gây cho nhiều người. Trong số đó cũng có chàng !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Toàn trường cùng im bật để lắng nghe và nhìn thấy những gì đang khai diễn. Họ cũng đã y như vậy, khi trước kia, tại Dĩ An Viện này Tây Môn Khuyết buộc họ phải mục kích việc hắn hành xử gã họ La trong Mao Sơn Tam Quỷ

Mọi việc hoàn toàn giống như trước ! Có khác chăng là khác ở ba điều !

Điều thứ nhất: kẻ mà mục hành xử chính là cốt nhục của mục.

Điều thứ hai: không một tiếng kêu la nào từ miệng của kẻ hứng chịu nhục hình vang ra khiến cho không khí toàn trường chùng như đặc lại.

Điều thứ ba: cứ mỗi lần ngọn trường tiên được mục ma bà vung lên là mỗi lần bốn vị cao đồ của lão Viện chủ Dĩ An Viện phải oằn người như chính họ đang hứng chịu chính ngọn trường tiên đó.

Mục càng quật càng nhanh.

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Không nghe Tây môn Khuyết kêu la, mục như điên tiết

Và chính mục phải mở miệng:

- Cầu tạp chủng ! Người không van xin à ?

Vụt ! Chát !

- Người sao không gọi một tiếng mẫu thân như bao lần trước ?

Vụt ! Chát !

- Người câm à ?

Vụt ! Chát !

- Câm này! Câm này !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Không đạt ý nguyện vì Tây Môn Khuyết nhất định không mở miệng, mục bỗng đổi biện pháp !

Mục lại vung tay !

Vụt ! Chát!

Đối tượng của mục lần này là Tây Môn Tuyết Mai.

Mục vừa quật vừa thét:

- Cả người nữa, người là dòng giống của loài tạp chủng ! Người thử kêu xem, liệu có giống tiếng kêu của loài tạp chủng không ?

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Thoạt tiên, Tây Môn Tuyết Mai cũng có thái độ như phụ thân ả là Tây Môn Khuyết ! ả dù đau đớn đến xương tủy do bị từng cái móc câu sắc bén rút ra khỏi cơ thể từng mẫu y phục cùng với da thịt nhưng ả vẫn cố cắn răng chịu đựng !

Nhưng sau đó, ả buộc phải mở miệng. ả mở miệng không phải để kêu la hoặc van xin nội tổ mẫu của ả ! Ngược lại, là ả thóa mạ và nguyền rủa:

- Mục ma bà ty tiện ! Mục ma bà dâm loạn ! Bấy lâu nay bốn cô nương đã làm mục ! Mục muốn đánh thì đánh, mục đừng bao giờ chờ nghe bốn cô nương van xin mục ! Mục là thứ hạ lưu ! Mục lẳng lơ mù trặc nết.

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Tây Môn Khuyết bất ngờ lên tiếng ! Lạ thay, hấn lên tiếng không phải xót thương cho ái nữ bị nhục hình -Bằng không, hấn vì thế phải mở miệng van xin -Hấn cũng không lên tiếng để thóa mạ mẫu thân hấn như ái nữ hấn đang thóa mạ ! Trái lại hấn tán dương ái nữ:

- Mắng hay lắm ! Mắng nữa đi, thóa mạ nữa đi, Tuyết Mai !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Vút ! chát !

Mục điên tiết thật sự, bắt đầu quật một lúc cả hai người ! Khi bên này, lúc bên kia ! Khi thì nội điệt của mục hứng chiu nhục hình lúc thì ái tử của mục nhận chịu.

- Mắng này !?

Vụt ! Chát !

- Thóa mạ này !

Vụt ! Chát !

- Cầu tạp chủng ! Tiểu cầu tạp chủng !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Toàn thân Tây Môn Khuyết và Tây Môn Tuyết Mai cơ hồ nhuộm huyết !

Và càng lạ lùng hơn, lão Tây Môn Đạo không vì thế mà đau xót để khuyên ngăn mục họ Lâm.

Ngược lại, lão càng nhìn càng nghe càng phấn khích !

Bất ngờ, mục thét lên:

- Giải á huyết cho bọn kia !

Động Đại Thừa hiểu là mục ra lệnh cho lão ! Lão lao đi và nhanh chóng lao trở lại nguyên vị !

Ngay khi được giải khai á huyết -

Ngoại trừ Đoàn Như Hồng Bạch lên tiếng -Ba nhân vật đệ tử của lão viện chủ Dĩ An Viện hoàn toàn câm lặng.

Đoàn Như Hồng Bạch mở miệng đã tru tréo lên từng tràng dài:

- Mục dâm loạn ! Mục mới là cầu tạp chủng ! Mục thử nhìn lại mục xem, mục nghe lại giọng nói của mục đi, mục có khác gì loài cầu tạp chủng chẳng ?

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Thạch Hiểu Đông chực chờ sẵn, chỉ cần mục ma bà vung ngọn trường tiên về phía tam vị sư bá và vị sư cô duy nhất của chàng, chàng ngay lập tức sẽ ra tay.

Nhưng không, mục không dả động gì đến bọn họ ! Mục vẫn quật vun vút vào hai kẻ đang bị mục hành xử.

Đoàn Như Hồng Bạch lại gào lên:

- Thật uổng cho ta đã từng gọi mục là sư nương, đã từng kính nể mục như một sư nương ! Hạng cầu tạp chúng như mục đến loài độc xà còn kém xa ! Mục cứ đánh ta cứ hành hạ ta đi !

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Mục kích đã chán chê, nghe đến chán chường nhưng Thạch Hiểu Đông lẫn Tư Đồ Ngọc đều không hiểu là điều gì đang xảy ra ! Hà cố gì mục lại có thái độ này ? Tại sao mục đối xử với cốt nhục của mục như thù nhân ? Tại sao mục phải trút hận vào người thân của chính mục ?

Chỉ khi mục lên tiếng, lần này chàng và nàng cùng hiểu:

- Ha... ha... ha... Lão thân đâu cần hành hạ lũ môn đệ bọn người cho phí lực ? Lão thân hành hạ bọn chúng cũng là cách hành hạ căn nào bọn người ! Ha... ha...ha... ! Thạch Hồ Lãng ơi Thạch Hồ Lãng ! Lão có nhìn thấy cốt nhục của lão đang chịu đau đớn như thế nào không ? Ha... ha... ha...

Chàng hoang mang ngỡ như đang nằm mơ ! Tư Đồ ngọc cũng hoang mang nào kém.

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

- Ha... ha... ha... ! Ta có lỗi, lão xử phạt ta !Vậy cốt nhục của lão phải chịu sự báo ứng thay lão ! Ha... ha... ha...

Vụt ! Chát !

Vụt ! Chát !

Chàng rúng động khắp châu thân:

- "Không lẽ Tây Môn Khuyết là cốt nhục của nội tổ ? Sao lại ở họ Tây Môn ? Có lẽ nào tính danh của hắn là Khuyết, thật sự hàm ý này ?"

Mục lại cười vang dậy:

- Ha... ha... ha... ! Khi ta bị lão trục xuất khỏi Dĩ An Viện, lão nào biết ta đã mang cốt nhục của lão cùng đi với ta ? Ta đã giữ kín tất cả và chỉ chờ cơ hội duy nhất này thôi ? Ha... ha... ha...

Chàng trầm giọng thật lạnh, thật thấp:

- Ngọc muội khoan hãy xuất hiện ! Chờ ta đã !

Dứt lời, chàng ung dung tiến ra!

Sải từng bước dài trầm ổn và chắc nịch, Thạch Hiểu Đông không muốn mọi người vì quá hoang mang tạo cơ hội thoát thân cho lũ ác ma.

Chàng trầm ổn bước đi, vươn tay vệt đám người đang vây kín thành hình tròn !

Mọi người xông xáo!

Quần hùng xông xáo !

Bốn vị đệ tử của lão Viện chủ Dĩ An Viện phát hiện sự ôn xao của quần hùng bèn quay đầu nhìn lại!

Mụ cũng nhìn thấy chàng cùng một lúc với lão Tây Môn Đạo và Đồng Đại Thừa.

Chàng vẫn trầm ổn bước đi!

Bọn ác ma nhìn thấy chàng tuy ngạc nhiên nhưng đều nhếch môi cười khinh bỉ. Bởi, đôi mục quang của chàng và cách xuất hiện của chàng như muốn nói rằng sau trận Hỗn Mang và tiếp đó là trận hỏa công, chàng dù toàn mạng nhưng công phu có lẽ đã không còn !

Sau cái nhếch môi cười khinh bỉ, mụ ma bà tiếp tục vụt ngọn trường tiên vào Tây Môn Khuyết và Tây Môn Tuyết Mai !

Vụt !

Ngọn trường tiên chưa kịp chạm vào bất kỳ ai, chàng nhanh chân bước đến hứng lấy !

Chát !

Không có bất kỳ một mẩu thịt nào văng ra đến một giọt máu cũng không có !

Mụ ma bà chưa kịp nhận ra sự thể, mụ cũng chưa kịp tỏ lộ sự kinh ngạc. Thạch Hiểu Đông vừa quay lưng về phía mụ vừa khom người lần lượt giải huyết cho tất cả những ai đang phải quỳ trước cổ quan tài !

Chát ! Chát ! Chát

Sau ba tiếng chạm chát chúa, khô khan nhưng vô dụng, Thạch Hiểu Đông đã giải khai huyết đạo cho những ai cần giải khai.

Chàng đứng lên, bảo họ:

- Chư vị lùi lại cả đi ! Đừng lo cho tiểu điệt !

Trong khi cả sáu người cùng lùi lại, họ lùi một cách yếu ớt như họ không còn võ công, mụ ma bà như đã đoán ra lập tức gầm lên the thé:

- Người đã luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân ?

Vụt !

Vừa gầm mụ vừa nhanh tay quật thẳng ngọn trường tiên vào cổ quan tài !

Vù...

Chàng nhanh tay chộp lấy ngọn trường tiên, trước khi nó chạm đến cổ quan tài.

Chàng khẽ giật và gầm lên:

- Mụ muốn chết ư ?

Vút ! Vút !

Biết nguy, Tây Môn Đạo và Đổng Đại Thừa bất ngờ tung người tẩu thoát !

Chàng khẽ nạt:

- Đứng cả lại nào !

Buông ngọn trong tiên cho rơi xuống đất, chàng dùng cả hai tay chộp thật mạnh vào hư không và là hướng về phía hai bóng nhân ảnh của hai lão ác ma !

Vút ! Vút !

Thân thủ của hai lão ác ma này là thế nào, quần hùng đều biết rất rõ ! Thế nhưng với hai cái thộp của chàng, hai lão ác ma đang lao đi như bị một hấp lực cực kỳ mãnh liệt lôi tuột trở lại !

Mục kích được thân thủ này của chàng, mục ma bà nhân lúc chàng sơ hở liền tận lực bình sinh quật một kinh vào chàng !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Mọi người tròn mắt đứng trơ người nhìn Thạch Hiểu Đông tuồng như không phát hiện một ngọn kinh ám toán của mục ma bà.

Ầm !

Thạch Hiểu Đông chỉ khẽ lùi lại !

Cùng lùi với chàng, hay nói đúng hơn là cùng di chuyển theo phương hướng với chàng là hai bóng nhân ảnh của hai lão ác ma đang bị chàng dùng hấp lực Hư Không Nhiếp Vật lôi chúng quay lại !

Trước tình thế hoàn toàn bất ổn này, hai lão ác ma cố giữ thủ đoạn gian xảo một lần cuối.

Bị chàng lôi ngược lại, đang lơ lửng trên không hai lão vụt xoay người lại và cùng một lúc gầm lên:

- Tiểu tử phải chết !

- Súc sinh muốn chết ! Đỡ !

Vù... Vù...

Ào... à...o

Thạch Hiểu Đông khẽ trụ bộ và hít đầy một hơi thanh khí.

Hai ngọn kinh uy mãnh liền ập đúng vào phương vị của chàng !

Ầm ! Ầm !

Chàng khẽ lay động thân hình, nhưng vẫn hoàn toàn bình ổn !

Chàng lạnh lùng nhìn hai lão ác ma đang sợ sệt hạ thận!

Mụ ma bà thấy trước mắt điều gì sắp xảy đến cho mụ, mụ đâm liều lĩnh !

Mụ lao toàn thân vào cỗ quan tài với song chường vươn thật cao !

Vù... Vù...

Ào.. Ào...

Mụ điên tiết phát kình, quyết phá hủy di thể lão Viện chủ Dĩ An Viện, đã từng là trượng phu của mụ một lần cuối rồi có chết cũng hả dạ !

Thạch Hiểu Đông không chút động dung, chàng bất ngờ há miệng quát lên một tiếng kinh thiên động địa:

- Dừng tay !

Tiếng quát với toàn bộ chân nguyên nội lực một trăm năm mươi năm công phu của chàng có một khí thế và uy lực thật khiếp đảm !

Toàn bộ thân hình của mụ bị tiếng quát mang nội lực chấn vào liền nhún xuống !

Buông xuôi hai tay, mụ không thể nả kình tiếp tục thực hiện ý định cuối cùng trong đời mụ !

Phịch !

Nhìn ba nhân vật ác ma đang co rúm khiếp sợ bằng cái nhìn của hổ dữ đối với miếng mồi ngon, chàng ung dung bảo mọi người:

- U Minh Giáo, Bích Huyết bảo đáng phải chết trăm lần ! Chư vị xin lùi lại cả cho !

Mọi người tuy chưa hiểu chàng định làm gì lũ ác ma nhưng cũng rùng mình lùi cả lại !

Tiếp đó, chàng gọi Tư Đồ Ngọc

- Ngọc muội ! Nhờ muội di dời áo quan của gia nội tổ sang một bên !

Vút !

Lao vào, lao ra, khi Tư Đồ Ngọc đã mang cỗ quan tài đi, giữa đường trường là trung tâm điểm của vòng người chỉ còn lại ba nhân vật cùng hung cực ác và chàng là nhân vật có bản lãnh phi phàm !

Đến lúc đó, chàng xạ mắt nhìn bọn ác ma và bảo:

- Ta không còn gì để nói với bọn ngươi ! Hành vi tàn ác của bọn ngươi đến thần phật cũng phải phẫn nộ. Ta cho bọn ngươi một cơ hội. Tây Môn Đạo, lão sẽ rõ công phu Đông Hải Môn. Lâm Tử Hà, mụ sẽ biết uy lực của công phu Dĩ An. Còn ngươi, Đồng Đại Thừa, Đồng Đại Lâm đã chờ sẵn ngươi ở cõi U Minh rồi ! Hợp lực lại nào ! Động thủ đi ! Chỉ một chiêu thôi đó !

Lạnh lùng nhìn bọn ác ma đang lơ lơ lảo lảo nửa tin nửa ngờ, chàng lại tiếp:

- Nhớ đừng bỏ chạy ! Kẻ nào bỏ chạy sẽ mất đi cơ hội công bằng quyết đấu. Không tin, chạy thử đi !

Không kẻ nào dám thử ! Thử làm gì khi chúng đã biết bản lãnh Hư Không Nhiếp Vật của chàng là thế nào ?

Có cơ hội còn hơn là không còn một cơ hội nào dù chỉ là cón con !

Quần hùng yên lặng chờ đợi một sự biến chưa từng xảy ra từ ngàn xưa đến tận ngàn sau !

Không như Tây Môn Đạo và mục Lâm Tử Hà đang vận toàn lực vào song chưởng, lão Đồng Đại Thừa từ khi biết hậu quả chắc chắn chính là cái chết đã phải vận dụng đến sở học thành danh của Bích Huyết Bảo.

Lão cho tay vào bọc áo và khi lôi ra chính là thanh Bích Huyết Kiếm ! Thanh kiếm này vừa ngắn hơn các loại trường kiếm thông thường vừa là thanh báu kiếm cực kỳ sắc bén.

Đọc được tâm tưởng của Đồng Đại Thừa, chàng biết lão định dùng đến lợi kiếm, hy vọng sẽ phần nào chuyển bại thành thắng, một khi Bích Huyết Kiếm có thể khắc chế được bản thân chàng với công phu tối thượng Kim Cương Bất Hoại Thân, như lão vừa biết, vừa mục kích !

Chàng gần khẽ từng tiếng một:

- Động thủ đi ! Đến lúc rồi !

Ngay lập tức:

- Súc sinh ! Xem Cửu Môn U minh chưởng hợp chiêu ! C... h... ế... t...!

- Tiểu tử họ Thạch kia ! Lão thân quyết hủy diệt ngươi ! Nạp... mạng...

- Thạch Hiểu Đông, ngươi phải chết ! X... e...m kiếm!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Veo... veo...

Như lời hô hoán, công phu của Tây Môn Đạo quả có chỗ khác thường ! Có khi phần kinh văn ngụ tạo của Bệnh Cái trên đệ lục Tử Lệnh Bài đã đem đến cho lão một kết quả bất ngờ ! Bằng không, lão đâu dám khoa trương cho Cửu Môn U Minh chưởng hợp chiêu.

Luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh từ tâm chưởng của lão với tận lực bình sinh liền nhanh chóng hòa quyện vào chưởng chiêu của hai kẻ đồng bọn còn lại.

Vù... vù...

Chưởng công của mục Lâm Tử Hà nếu có kém phần uy mãnh so với chưởng của tên gian phu Tây Môn Đạo thì bù lại ngọn chưởng này lại thập phần biến hóa.

Có lẽ chính vì sự biến hóa của chiêu chưởng do mục vung ra đã là tác nhân khiến hợp lực của ba kẻ ác ma hòa quyện lại làm một.

Hợp lực đó tăng thêm phần lợi hại khi giữa chưởng kinh U Minh còn có thêm kiếm kinh U Minh Bích Huyết đang được Đồng Đại Thừa tận lực thi triển.

Cuốn cuộn giữa hai loạt sóng kinh là đạo kiếm quang có màu đỏ chói lọi ! Và màu đỏ đó vừa là lực dẫn đạo cho hai loạt sóng kinh kia vừa được sức công phát của hai loạt sóng kinh kia dìu dẫn lao đến !

Ào... Ào...

Véo... véo...

Quần hùng dù đã biết Thạch Hiểu Đông có bản lãnh tối thượng qua công phu Kim Cương Bất Hoại Thân, nhưng giờ đây nhìn thấy hợp lực của ba nhân vật đại ma đầu đại ác ma có khí thế kinh nhân hải tặc như vậy tất cả không thể không lo lắng cho sinh mạng của chàng và cũng là lo lắng cho vận hội toàn bộ võ lâm Trung Nguyên sau đó. Nếu chàng không là đối thủ, không thể diệt bỏ được lũ ác ma, chẳng phải đại kiếp nạn của võ lâm Trung Nguyên cũng còn đó sao ?

Họ lo sợ cũng phải ! Vì chính Tư Đồ Ngọc đã quá rõ bản lãnh của chàng cũng phải lo lắng đến rụng rời tay chân kia mà ?

Tuy nhiên, Thạch Hiểu Đông đương nhiên còn phải rõ bản thân chàng hơn bất kỳ ai ! Chàng dám cho lũ ác ma một cơ hội có nghĩa là chàng đã nắm chắc phần thắng.

Đúng lúc phải ra tay, chàng bất ngờ gầm lên như tiếng sấm động giữa trời quang:

- Lũ ác ma phải chết! C... h... ế... t !

Chàng xoay tròn hữu thủ...

Có nhiều người khe khẽ kêu lên:

- Sao lại là Di Hoa Tiếp Mộc ? ?

Quả nhiên là Thạch Hiểu Đông đang thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc qua lần xoay tròn hữu thủ đang thực hiện !

Phải chăng như chàng vừa bảo lão Tây Môn Đạo: "Lão sẽ rõ công phu Đông Hải Môn" nên chàng không thể không thi triển thủ pháp này ?

Chàng muốn tiếp dẫn hợp lực của lũ ác ma đi đến đâu ? Nhằm vào ai ? Để làm gì ?

Không ai hiểu kể cả Tư Đồ Ngọc là hậu nhân đích thực của Đông Hải Môn -Đông Hải Thần Ni !

Theo cái xoay tròn của hữu thủ, tả thủ của chàng sau khi được ước lượng vừa thời điểm vừa khoảng cách cũng được chàng nhanh chóng vẩy ra.

Lại có tiếng người suýt soa:

-Ồ... ! Là Phi Vân Thập Nhị Chưởng của Dĩ An Viện.

Vậy là đã rõ, chàng đang dùng đủ hai loại công phu của hai phái Đông Hải và Dĩ An để thực hiện cho bằng được lời chàng vừa nói với lão Tây Môn Đạo và mụ ma bà Lâm Tử Hà.

Bọn chúng phải biết rõ sự lợi hại của hai loại công phu này để phải chết cũng vì hai loại công phu này, ý chàng là thế chẳng ?

Vù... vù...

Ào... Ào...

Véo... véo...

Chàng không hề ngoa ngôn cũng không làm cho quần hùng thất vọng, ngược lại, tất cả đều được một lần đại khai nhãn giới ! Bởi vì, ngay khi hữu thủ của chàng xoay đủ tròn, toàn bộ hợp lực của lũ ác ma lập tức bị ảnh hưởng của chính thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc.

Và sự ảnh hưởng này không phải tiếp dẫn hợp lực kia đi đâu cả, tất cả đều quay ngược lại hướng về phía những ai đã xuất phát ra hợp lực đó chính là lũ ác ma.

Cách vận dụng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của chàng là cách vận dụng chưa ai dám nghĩ đến, không nói đến có ai đủ năng lực và bản lĩnh để thực hiện !

Bọn ác ma kinh tâm tán đởm.

Quần hùng reo hò ! Tất cả đều thán phục khi mục kích cảnh tượng này !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Véo... véo...

Chưa hết, lúc hợp lực được lũ ác ma quật ra thật nhanh thì khi buộc phải quay ngược về bọn chúng do thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc, lại được ngọn kinh Phi Vân Thập Nhị Chưởng của chàng tiếp trợ nên lao đi phải nhanh hơn bội phần !

Trong nháy mắt, điếu gì đến phải đến !

- A... a...

- Không ngờ... nguy mất...

- Ta không tin... a... a...

Ầm ! Ầm !

Coong !

Véo... véo...

Đúng là chỉ trong một nháy mắt mà thôi ! Vì trước đó đương trường vẫn nguyên hiện, thì ngay một sát na sau đó ba kẻ đại ác ma, đại ma đầu đại gian phu dâm phụ hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người !

Có còn lại chẳng là ba đôi chân dù đang nguyên vị vẫn run lên bần bật vì đột nhiên phải bị chủ nhân lừa bả.

Quần hùng mau chóng nhớ lại, giữa mấy tiếng chấn kinh dường như có tiếng vỡ vụn của thanh Bích Huyết Kiếm vốn được Đồng Đại Thừa sử dụng.

Phải chăng -Tất cả thềm tự hỏi -Thanh Bích Huyết Kiếm bị kinh lực chấn vỡ vụn đã vô tình tiện ngang phần hạ thân của ba kẻ đại gian đại ác kia ?

Có phải vì thế mà, may mắn thay, hãy còn ba đôi chân bị tiện ngang đầu gối tại đương trường, làm bằng chứng cho quần hùng phải tin rằng lũ ác ma thật sự đã bị hợp lực của chính bọn chúng quật nát thành tro bụi, không còn dấu tích ?

Không ai không dám không tin điều đó cho dù tất cả đều đang chờ được nghe một câu gì đó đại loại là lời minh định do chính Thạch Hiểu Đông phát ra.

Chàng ngẩng mặt lên trời lẩm bẩm:

- Hoàng thiên hữu nhãn ! Tà bất thắng chính !

Chỉ một câu nói như vậy đã quá đủ đối với những ai đang chờ đợi.

Tất cả được dịp để hò reo:

- Tà bất thắng chính !

Hoàng thiên hữu nhãn !

- A di đà phật !

- Vô lượng thọ phật !

Trong đó có tiếng một nữ nhân buột miệng kêu lên khe khẽ:

- Ô... ! Thạch huynh...

Khe xoay người về phía đó vì biết đó là âm thanh bâng hoàng do chính Tư Đồ Ngọc phát ra.

Chàng chưa kịp đưa mục quang đến chỗ của Tư Đồ Ngọc thì chạm phải hai ánh mắt khác lạ của Tây Môn Khuyết và Tây Môn Tuyết Mai đang nhìn chàng.

Chàng thoáng bối rối, nhìn lại họ.

Chàng không biết nên gọi như thế nào mới phải ? Là Tây Môn Khuyết hay Thạch Khuyết, là Tây Môn Tuyết Mai hay Thạch Tuyết Mai ?

Chư vị sư bá sư cô của chàng sao không một ai lên tiếng để gợi cho chàng một cách xưng hô cho thích hợp ?

Họ vẫn nhìn chàng !

Không thể không lên tiếng - Trừ phi chàng khinh khi họ vì họ đã từng là ác nhân - Thạch Hiểu Đông lấp bắp gọi và gọi thật khẽ:

- Bá bá... Thư thư...

Phải ! Nếu Thạch Khuyết thật sự ở họ Thạch, thật sự là cốt nhục của nội tổ và mẹ Lâm Tử Hà, lão chính là thân huynh của phụ thân chàng. Chàng gọi lão là bá bá hoàn toàn tương xứng.

Thạch Tuyết Mai là ái nữ của bá bá chàng còn biết gọi gì khác hơn ngoài hai chữ thư thư ?

Chàng đứng lặng người chờ họ gọi lại chàng là Đông nhi và Đông đệ !

Cũng chờ như vậy, quần hùng cùng im lặng !

Đây quả là một thảm cảnh khốc liệt, một nghịch cảnh cho Dĩ An Viện.

Lão mấp máy môi không biết bao nhiêu lần mới phát thành âm thanh.

Lão không gọi chàng là Đông nhi mà chỉ để nói rằng:

- Người... người thử nhìn lại người kìa.

Quái lạ ! Lão muốn gì ?

Kinh nghi, chàng đưa mắt nhìn xuống !

Chàng kinh tâm nhưng phút chốc lại bình tâm. Có lẽ khi nãy Tư Đồ Ngọc gọi chàng là vì chuyện này ! Một mảnh vỡ nào đó từ Bích Huyết Kiếm đã lao qua thân chàng khiến phần ngực áo phải rách ngang, rũ xuống, phơi bày phần da thịt đầy những lần ngang sọc dọc.

Chàng nghe bá bá chàng cười như khóc và lúng búng trong miệng:

- Chỗ rách thật khéo ! Hắc... hắc... phụt !

Thoáng bàng hoàng, chàng nhìn lên, kịp nghe ngũ sư cô của chàng gào thật thê thiết:

- Thạch sư ca sao phải hủy mình ?

Từ cửa miệng của Thạch Khuyết, máu và những mẩu thịt vụn cứ trào ra ! Bá bá của chàng đã tự nhai nát đầu lưỡi để quyên sinh !

Chàng luống cuống không biết nên chạy đến đỡ lão hay cứ đứng yên mà nhìn.

May thay, chàng nghe Thẩm đại sư bá của chàng nửa nói nửa than:

- Chết hay lắm ! Chết phải lắm ! Hấn đã giết thân đệ Thừa Phong và chính hấn hủy diệt phụ thân hấn ! Chết là hết ! Ha... ha... ha... ! Sư phụ ! Tiểu sư đệ ! Ha... ha... ha...

Hai vị sư bá còn lại của chàng cùng với ngũ sư cô phải lo dìu đỡ đại sư bá. Vì đại sư bá của chàng phải đau lòng lắm mới mở miệng nói và cười như vậy.

Đúng lúc quân hùng nhốn nháo vì thảm cảnh, có tiếng Tư Đồ Ngọc quát lên:

- Tuyết Mai, dừng..

Bên cạnh thân hình vừa gục đổ của bá bá chàng -Thạch Khuyết -Tuyết Mai vờ nhào xuống như muốn ôm chầm thi thể của phụ thân nhưng thực ra nàng vừa tự đập đầu vào đỉnh đá nhọn, cũng là tìm đến cái chết ! Nàng sống sao được khi nàng cũng đã từng là ác nhân và phụ thân nàng là hạng người giết thân đệ hủy diệt phụ thân ?

Hồi 39**Chút Sơ Suất Đưa Đến Thảm Cảnh
Giang Hồ Yên Thoái Ẩn Lui Chân**

Dù Dĩ An Viện đã trở lại một Dĩ An Viện như thuở nào, dù uy danh vẫn lẫy lừng như xưa, dù vẫn là nơi được xem bất khả xâm phạm của võ lâm đương đại, nhưng bầu không khí ở Dĩ An Viện lại trầm mặc khác thường.

Còn là khác thường hơn khi từ ngoài cho đến tận bên trong nội sảnh Dĩ An Viện đều chằng đềm kết hoa chuẩn bị cho ngày đại hỷ của tân Viện chủ Dĩ An Viện Thạch Hiểu Đông, không khí trầm mặc này nào phải là không khí cần phải có cho ngày đại hỷ ?

Tại hậu viện, bầu không khí trầm mặc khác thường chính là xuất phát từ đây, có sáu bóng người đang đứng lặng như những pho tượng.

Họ đứng đối diện với ba nắm mộ !

Một to lớn uy nghi, nơi mộ chí có ghi:

"Thạch Hồ Lăng, nguyên Viện chủ Dĩ An Viện chi mộ. Lập mộ: nội tôn Thạch Hiểu Đông."

Nắm mộ thứ hai thật tầm thường và chỉ là nắm mộ đắp bằng đất có cắm mộ chí:

"Bất hiếu tử Thạch Khuyết chi mộ"

Không có tên người lập mộ.

Nắm mộ thứ ba dù không uy nghi bằng nắm mộ thứ nhất nhưng cũng được lập bằng những phiến đá thật tinh tươm.

Mộ chí có ghi:

"Biểu thư Thạch Tuyết Mai chi mộ. Lập mộ: biểu đệ Thạch Hiểu Đông."

Người đứng đầu trong sáu người khẽ lên tiếng:

- Đông nhi quả đại lượng ! Được như thế này, là đại sư bá như ta cũng phải ngưỡng mộ.

Người đứng cuối hàng lên tiếng đáp lại:

- Đại sư bá quá khen ! Bối phận diệt nhi, Đông nhi đâu thể phiến trách trưởng bối !

Người đứng kế người đứng đầu hươ hươ cánh tay độc nhất:

- Quên đi mối thù của song thân, nếu không phải đại lượng, Đông nhi sẽ không có nghĩa cử này !

Cùng sóng vai với người đứng cuối cùng hàng là một nữ nhân !

Nữ nhân lên tiếng:

- Thạch huynh có được hành động cao đẹp này, chính Ngọc nhi cũng phải thán phục nói gì chứ vị sư bá và ngũ sư cô !

Đứng ngay trên hai người đứng cuối, cũng là một nữ nhân ! Nữ nhân đó cười nói:

- Được Ngọc nhi gọi ta là ngũ sư cô, ta thật an tâm cho Dĩ An Viện sau này !

Nữ nhân trước đó khẽ hỏi lại:

- Sao ngũ sư cô lại nói như vậy ? Ngọc nhi vẫn là Ngọc nhi, cho dù có gọi là ngũ sư cô hay ngũ sư cô gì cùng vậy !

Nữ nhân kia lại cười:

- Chính vì điểm này ta mới có sự an tâm ! Nếu Ngọc nhi vẫn là Ngọc nhi ta còn ao ước gì hơn cho Dĩ An Viện ?

Còn một người chưa hề lên tiếng. Đến lúc này người đó mới mở miệng:

- Ngọc nhi ! Từ nay người đã là Viện chủ phu nhân, tâm tính như người ta tin rằng chuyện lầm lẫn năm xưa của...

Người đứng đầu háng giọng:

- Tạ tứ sư đệ sao lại so sánh như vậy ? Ngọc nhi khác hẳn mẹ họ Lâm, chúng ta đều biết rõ điều này !

Người còn một tay bỗng nhẩy ra khỏi hàng người, cho thấy chỉ có một chân độc nhất:

- Ha... ha... ha... ! Đã biết rồi thì không cần phải nói ! Ngọc nhi, Đông nhi! Lại đây nhị sư bá bảo.

Hai người đứng cuối hàng liền song song tiến đến:

- Kha nhị sư bá xem ra vẫn kháng kiện ! Sao nhị sư bá không lưu lại Dĩ An Viện cùng Đông nhi ?

Nhìn vào nam nhân vừa nói, vị phế nhân họ Kha chợt gọi:

- Thạch Hiểu Đông !

Nam nhân nọ chỉnh sắc mặt:

- Đông nhi chờ nghe giáo huấn.

Nhìn chằm chằm vào chàng một lúc lâu, nhân vật họ Kha bật cười:

- Khá lắm ! Vẫn kính trọng trưởng bối như ngày nào, Kha Như Lục ta đâu cần phải lưu lại Dĩ An Viện ? Ha... ha...ha...

Người đứng đầu lại háng giọng:

- Kha nhị sư đệ sao lại đùa cợt vào lúc này ? Ta tưởng nhị sư đệ phải giáo huấn Đông nhi điều gì đó mới phải ! Hừ !

Kha Như Lục cúi đầu về hối lỗi:

- Thấm đại sư huynh trách đúng lắm ! Đệ sai rồi !

Nhân vật đó xoa tay:

- Đủ rồi ! Là đại sư huynh, Thấm Như Bích ta đôi lúc phải khắc khe, chư đệ muội chớ phiền trách !

Hai nhân vật còn lại, một nam một nữ vội tranh nhau lên tiếng:

- Tạ Như Hoàng đệ nào dám phiền trách đại sư huynh !

- Đúng đó ! Đoàn Như Hồng Bạch muội còn mong được đại sư huynh giáo huấn tài bồi.

Thấm Như Bích lại xoa tay:

- Chư đệ muội đều không phải hạng mục vô tôn trưởng, bấy nhiêu đó đủ cho đại sư huynh như ta không phải hổ thẹn với ân sư ! Đủ rồi, bất tất phải đa lễ!

Quay sang Thạch Hiểu Đông, Thấm Như Bích bảo:

- Hay tin Đông nhi cùng Ngọc nhi gá nghĩa, trở nên phu phụ bọn ta dù bát phương tứ hải cũng phải kíp kíp quay về.

Đứng cạnh Thạch Hiểu Đông, Tư Đồ Ngọc nhanh miệng:

- Nếu đã vậy, sao đại sư bá chưa kíp uống rượu mừng đã vội bỏ đi ?

Thạch Hiểu Đông thấy có dịp, cũng nói thêm vào:

- Chư vị sư bá, sư cô ! Dĩ An Viện vẫn đêm ngày trông ngóng ! Vội ra đi như thế này phải chằng Đông nhi đã có điều gì không phải ?

Thấm Như Bích lắc đầu:

- Đông nhi yên tâm ! Nếu có gì không phải, không đúng thì chính là bọn ta đã không đúng không phải.

Thở ra một hơi dài, Thấm Như Bích tiếp:

- Từ khi giang hồ thôi sóng gió, bọn ta bỏ đi không một lời từ biệt, Đông nhi có hiểu nguyện nhân không ?

Hỏi xong, chính Thấm Như Bích lại nhìn về phía nắm mộ đắp bằng đất.

Tư Đồ Ngọc buột miệng hỏi:

- Là do cái chết của Thạch bá bá ?

Thẩm Như Bích gật đầu:

- Không sai ! Năm xưa, lúc phát hiện mộ họ Lâm có hành vi trái đạo, đó cũng là lúc ân sư bọn ta phải tọa quan. Hà... ! Bọn ta vì thương ân sư không thể không cáo giác ! Nào ngờ....

Kha Như lục tiếp lời:

- ...Bọn ta nào ngờ mộ đang mang cốt nhục của ân sư ! Do đó...

Tạ Như Hoàng nối tiếp:

- Thẩm trạng tương tàn tương sát của Dĩ An Viện dẫn đến việc thân huynh giết thân đệ, nhi tử cố tình hãm hại phụ phân, tất cả đều bắt nguồn từ lỗi lầm của bọn ta !

Đoàn Như Hồng Bạch kết thúc:

- Bọn ta tự thẹn với Dĩ An Viện. Bọn ta dù có muối mặt cũng không dám tự nhận là người Dĩ An Viện ! Ngọc nhi! Mọi việc trong ngoài ở Dĩ An Viện, bọn ta trông mong Ngọc nhi cùng đảm đương với Đông nhi ! Có như thế dù ở thâm sơn cùng cốc bọn ta vẫn cảm kích Ngọc nhi ! Cáo biệt ! !

Vút ! Vút !

Thấy tất cả vội bỏ đi Tư Đồ Ngọc gọi theo thầm hy vọng:

- Ngày mai là ngày đại hỷ ! Chỉ lưu lại một ngày cũng không được sao ?

Có tiếng Kha Như Lục đáp vọng lại:

- Đông nhi đừng quên, như trước kia ta đã ngấm ngấm ám trợ ở Ly Sơn, bọn ta sẽ mãi luôn như vậy.

Thạch Hiểu Đông lẩm bẩm:

- Kha nhị sư bá nói đúng ! Năm xưa, nhị sư bá vẫn luôn ám trợ mẫu thân và Đông nhi ! Cáo biệt !

-0-HẾT-0-